

Informatieblad

**“De Heilige Maagd wil de toewijding van Rusland als herkenningsteken van een atheïstische Staat die haar moet toebehoren”
(Mgr. Tissier de Mallerais).**

Geachte lezers,

De leerstellige gesprekken tussen de Heilige Stoel en de Priesterbroederschap hebben een aanvang genomen. Het officiële persbericht van het Vaticaan, na afloop van de eerste werkvergadering, verklaart, dat deze “gesprekken voortgezet zullen worden in de komende maanden, waarschijnlijk twee keer per maand. Vooral zullen de kwesties bekeken worden, die betrekking hebben op de kennis van de Traditie, het Missaal van Paulus VI, de interpretatie van het Tweede Vaticaans Concilie in samenhang met de leerstellige katholieke Traditie, de onderwerpen van de eenheid van de Kerk en van de katholieke principes van het oecumenisme, van de verhouding tussen het christendom en de niet-christelijke godsdiensten en van de godsdienstvrijheid”. Een omvangrijk programma!

De liefde voor de waarheid kan niet gaan zonder de haat tegen de dwaling: “Dilexisti justitiam et odisti iniquitatem” is gezegd door Onze Heer, die de Waarheid is en het voorbeeld dat wij moeten navolgen.

“Het Licht is in de wereld gekomen, maar de mensen hebben de duisternis verkozen boven het Licht, omdat hun werken slecht waren” (Joh. 3, 19).

En de mensen stellen zich niet ermee tevreden, individueel behagen te stellen in deze duisternis van de dwaling, zij verspreiden haar rondom zich heen. De kinderen zullen van jongs af aan opgevoed worden in het praktische atheïsme, “ver van het aangezicht van de Heer” (II Tess. 1, 9): “De kindertjes hebben om brood gevraagd, en niemand heeft het voor hen gebroken” (Klaagzangen 4, 4).

Dit praktische atheïsme wordt, op wettelijk niveau, concreet vertaald in scheiding van Kerk en Staat, aangemoedigd door het Vaticaan, dat zich bewust is van haar fatale gevolgen, maar dat niet wil terugkomen op zijn verkeerde principes (en ze veroordelen)...

Het protestantisme heeft de katholieke Kerk aangevallen, om slechts Christus te behouden; de Engelse vrijmetselarij heeft Christus afgevoerd, om slechts God te bewaren; het communisme is gekomen en heeft overal en onder verschillende vormen de gedachte van een wereld zonder God overgedragen. Wat *feitelijk* van sommige mensen was, is het *principe* van de moderne wereld geworden.

De Heilige Maagd heeft aangekondigd, dat Rusland zijn dwalingen in de wereld zou verspreiden. Dat is ook gebeurd. Moet men dus eenvoudig de armen op een berustende manier laten zakken? Nee, men moet ze ten hemel heffen, zoals Mozes deed!

“Mozes, Aaron en Hur beklommen de top van de heuvel. Wanneer Mozes zijn hand ophief, was Israël het sterkst; en wanneer hij zijn hand liet zakken, was Amalek het sterkst. (...) Aaron en Hur ondersteunden zijn handen, ieder aan een kant; en zijn handen bleven uitgestrekt tot aan zonsondergang. En Jozue overwon Amalek” (Exodus 17, 10-13).

We moeten bidden, vooral het rozenhoedje, voor de bekering van dit grote land, dat van schismatiek atheïstisch is geworden. Deze bekering zal plaatsvinden door de eerherstellende devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria en door de toewijding van Rusland door de paus en de bisschoppen van heel de wereld. “De Heilige Maagd wil de toewijding van Rusland als herkenningsteken van een atheïstische Staat die haar moet toebehoren” (Mgr. Tissier de Mallerais, in Lourdes, 25-10-2009).

“Aan het eind zal mijn Onbevlekt Hart triomferen. De Heilige Vader zal Rusland aan mij toewijden, dat zich zal bekeren, en een bepaalde tijd van vrede zal aan de wereld verleend worden”.

Het is een flink doel. Deze toewijding kost zeker twaalf miljoen rozenhoedjes, gebeden om dit te behalen!

Brief aan vrienden en weldoeners

nr. 75 - herfst 2009

Beste Vrienden en Weldoeners,

Het enthousiasme, dat wij in de hele wereld ontmoeten voor onze Rozenkranskruistocht vervult ons met troost en het zet ons aan, dit onderwerp nogmaals bij u aan te snijden. Als wij een dringend beroep op de Hemel doen met deze massa Ave's, dan is dat zeer zeker omdat de tijd ernstig is. Wij hebben de zekerheid van de overwinning van Onze Lieve Vrouw, omdat zij het zelf heeft aangekondigd, maar de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld sinds bijna een eeuw - sinds deze triomf is aangekondigd in Fatima - dwingen ons te veronderstellen, dat nog allerlei andere ongelukken de mensheid zouden kunnen treffen vóór deze overwinning.

De regels, die in Fatima gegeven werden door de Moeder van God, waren toch heel eenvoudig: als de wereld zich niet bekeert, zal hij gestraft worden: "Er zal een tweede oorlog komen, verschrikkelijker dan de eerste." De wereld heeft zich niet bekeerd. En het antwoord van God heeft niet lang op zich laten wachten. Sinds de Tweede Wereldoorlog heeft de wereld zich nog niet bekeerd. En als men denkt dat Rusland zich bekeerd heeft, dan zal men ons moeten uitleggen waarin zij zich bekeerd heeft en waartoe... tot het economische liberalisme?

Bijna honderd jaar later stellen wij vast, dat de wereld zeker niet beter is geworden, juist integendeel. De oorlog van de ongelovigen gaat opnieuw

gelegenheid van het Tweede Vaticaans Concilie. Het is niet nodig hoge theologie te bedrijven, het is vandaag een historisch feit.

“De ernstige moderne dwalingen, die altijd door de pausen zijn veroordeeld, ontwikkelen zich in het vervolg onbelemmerd binnen de Kerk.”

“Het is tijd dat de Kerk haar vrijheid terugkrijgt om de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus en de heerschappij van Maria te realiseren, zonder zich bezig te houden met haar vijanden.”

en nog erger voort, maar hij heeft een totaal onverwachte wending genomen: de afbraak wordt voortgezet door een ondermijning, een infiltratie van de Kerk. Onze Moeder, de H. Kerk is bezig zich te veranderen in een hoop geestelijke ruïnes, terwijl de uitwendige gevel zich min of meer staande houdt, op die manier de massa over haar werkelijke toestand misleidend. En men moet wel vaststellen, dat deze ondermijning een onverwacht grotere werkzaamheid heeft gevonden bij

Welk aandeel van verantwoordelijkheid moet men toeschrijven aan het concilie zelf? Dat is een moeilijke vraag, maar het is duidelijk dat dit concilie niet zonder effect is gebleven, en zijn gevolgen zijn wel degelijk rampzalig. Door het concilie is een aanpassing aan de wereld tot stand gekomen. "Ook wij hebben, meer dan ieder ander, de erediens van de mens", zei Paulus VI bij de sluiting van het concilie. En de antropocentrische oriëntatie van Vaticanum II is meer dan genoeg onderstreept door Johannes Paulus II. Maar deze oriëntatie is heel vreemd voor de Kerk van God, die bovennatuurlijk is in haar wezen; zij, die van Onze Heer Jezus Christus niet alleen haar structuur, haar middelen, maar ook en vooral haar doel heeft ontvangen, dat niets anders is dan de voortzetting van haar eigen verlossende en zaligmakende zending: "Ga in de hele wereld, verkondig het Evangelie aan heel de schepping. Wie zal geloven en gedoopt zal worden, zal zalig worden; wie niet gelooft, zal verdoemd worden." (Mark. 16, 15).

Nu is haar goddelijke zending vervangen door een geheel menselijke

zending, en dat is de tragedie. Het is een groot mysterie, dat versteld doet staan. Het heil is naar de tweede plaats gezet, om niet nog verder te zeggen.

Weinig mensen - helaas heel weinig! - begrijpen, dat de vreselijke crisis van de Kerk sinds het Tweede Vaticaans Concilie een straf is, verschrikkelijker dan alle andere, want deze keer is de catastrofe geestelijk; wat vermoord is, wat geluidloos gedood is en met een onverschilligheid, erger dan de dood, dat zijn de zielen. Het verlies van de genade in een ziel is het vreselijkste nadeel, dat haar kan overkomen, maar dat maakt geen merkbaar geluid, dat is niet voelbaar. En de stem van de schildwachten is tot zwijgen gebracht. De roep tot bekering, tot boete, tot de vlucht van de zonde, de bekeringen en de wereld heeft plaats gemaakt, zo niet voor een grote toegevendheid, toch minstens voor een sympathie voor de wereld. Het is een echte wil om vrede te sluiten met de moderne wereld.

De zaligmakende zending is zo geweken voor een nieuwe soort van humanitaire zending; het gaat erom de mensen van alle standen, van alle godsdiensten, te helpen om goed samen te leven op aarde. Het lijdt geen enkele twijfel, dat wat er draait rond de boodschap van de H. Maagd, wat men het geheim van Fatima noemt, niet gesloten is. Het is zeker, dat wat wij beleven absoluut in de lijn ligt van dat geheel van gebeurtenissen, dat op een dag, aan het eind, zal uitlopen op de triomf van Maria. Wat zal het zijn? Hoe zullen wij het zien? In ieder geval zal dat minstens gebeuren door de bekering van Rusland, volgens de eigen woorden van de allerheiligste Maagd Maria.

In 1917 vierden de goddelozen in Rome de 200 jaar vrijmetselarij en de 400 jaar protestantisme met bijzonder heftige defilés tegen de Heilige Stoel. De betogers schreeuwden en riepen de heerschappij van Satan uit over het Vaticaan en de paus. Maximiliaan Kolbe, die toen nog seminarist was, was bij deze pijnlijke gebeurtenissen aanwezig en zei: "Deze dodelijke haat tegen de Kerk van Jezus Christus en zijn Stedehouder was niet een eenvoudige kwajongensstreek van ontspoorde in-

dividuen, maar een systematische actie, die voortvloeide uit het principe van de vrijmetselarij: 'Vernietig iedere godsdienst, welke het ook zij, vooral de katholieke godsdienst' [Pisma Ojca Maksymiliana Marii Kolbego franciszkanina, Niepokalanow, maszynopsis, 1970]. (...) Is het mogelijk, dat onze vijanden zoveel activiteit, tot aan het hebben van het gezag, zullen ontplooiën, terwijl wij werke-

loos zouden blijven, hoogstens bezig met bidden, zonder ons echter aan het werk te zetten? Hebben wij, misschien, geen machtiger wapens, de bescherming van de Hemel en van de Onbevleete Maagd? De Onbevleete, overwinnend en triomferend over alle ketterijen, zal niet wijken voor de vijand die het hoofd opheft, als zij rouwe dienaars vindt, die gehoorzaam zijn aan haar bevel: zij zal nieuwe overwinningen behalen, groter dan alles wat men zich kan voorstellen.

Wij moesten ons, als gehoorzame instrumenten, in haar handen plaatsen, alle wettige middelen gebruikend, ons overall toegang verschaffend door het woord, door het verspreiden van de mariale pers en van de wonderdadige medaille, terwijl we onze actie in waarde doen stijgen door het gebed en het goede voorbeeld. [Getuigenis van pater Pignalberi afgelegd bij het proces van zaligverklaring]"

Hij stichtte de Militie van de Onbevleete slechts enkele dagen na de verschijning van 13 oktober van Onze Lieve Vrouw in Fatima, waarbij het grote zonnewonder zal plaatsvinden. Op 16 oktober zal hij zich immers met zes medeseminaristen aan het Onbevleete Hart van Maria toewijden, om de hele wereld door de Onbevleete tot God te brengen.

Men kan slechts gegrepen worden door de overeenkomst tussen de boodschap van Fatima en het antwoord van de Poolse franciscaan, als men zijn akte van toewijding leest: "Verwaardig U mijn lofprijzing in ontvangst te nemen, gezegende Maagd! Onbevleete Ontvangenis, Koningin van Hemel en aarde, Toevlucht van de zondaars en zeer beminnelijke Moeder, aan wie God heel de orde van de Barmhartigheid wilde toevertrouwen, zie mij hier aan

uw voeten, mij, N..., arme zondaar. Ik smee U, ontvang geheel mijn wezen als uw goed en uw eigendom; handel in mij volgens uw wil, in mijn ziel en mijn lichaam, in mijn leven en mijn dood en mijn eeuwigheid. Beschik vooral over mij zoals U het wenst, opdat ten slotte werkelijkheid wordt wat van U gezegd is: *'De Vrouw zal de kop van de slang verpletteren'* en ook *'U alleen zult de ketterijen in heel de wereld overwinnen'*. Moge ik in uw heel reine handen, zo rijk aan barmhartigheid, een instrument van uw liefde worden, in staat om zoveel lauwe of verdwaalde zielen volledig te doen herleven en opbloeien. Zo zal het Rijk van het goddelijk Hart van Jezus zich eindelijk uitbreiden. Werkelijk, uw aanwezigheid alleen trekt de genaden aan, die de zielen bekeren en heiligen, omdat de Genade uit het goddelijk Hart van Jezus opwelt over ons allen, stromend door uw moederlijke handen."

[*Scritti di Massimiliano Kolbe*, Nuova edizione volume unico ENMI Roma, 1997]

Bemindte gelovigen, het is zeker in deze geest dat wij deze Rozenkranskruistocht op gang gebracht hebben. Maar het gebed is slechts een gedeelte: we moeten niet de twee andere elementen vergeten, die ook heel belangrijk zijn, de boete en de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria. Door de versterving willen wij eerherstel geven voor de beledigingen die begaan worden tegen Maria, en willen wij in vereniging met haar smartvolle Hart zo dicht mogelijk aansluiten bij het Kruisoffer van Onze Heer, omdat daar ons heil tot stand komt. En zo zijn wij goed in het hart van de boodschap van Fatima: *"God wil de devotie tot mijn Onbevlekt Hart invoeren"*. Men legt misschien niet voldoende de nadruk op dit laatste aspect, dat ons nog belangrijker lijkt dan de toewijding van Rusland en dat de tweede voorwaar-

de is, die door Maria aan de paus is aangegeven voor haar triomf: Rusland toewijden EN de devotie tot haar Onbevlekt Hart bevorderen.

Wij gaan, in deze oktobermaand, een nieuwe fase bereiken in onze relaties met het Vaticaan, die van de leerstellige gesprekken. De inzet ervan is heel belangrijk en wij bevelen ze aan in uw gebeden. Dat maakt ongetwijfeld ook deel uit van onze Kruistocht, en het is duidelijk, dat deze intentie wordt ingesloten in de triomf, die wij allen wensen, van het Onbevlekt Hart van Maria. Dat gaat ook helemaal boven onze krachten, en het zou een zuivere en eenvoudige dwaasheid zijn, zich in een dergelijke onderneming te werpen, als zij niet ondersteund werd door de kracht van de bovennatuurlijke middelen, die zijn het gebed en de boete.

Wij willen deze brief niet eindigen zonder u ook te bedanken voor uw

edelmoedige inspanningen die ons werk instaat stellen, zich overal in de wereld te ontwikkelen. Maar er is iets, dat ons afremt: de oogst is overvloedig, maar er ontbreken arbeiders voor de oogst. Onze Heer zei het al en gaf de remedie aan: bidt voor de roepingen! Wat zouden wij graag alle gelovigen te hulp willen komen, die slechts een keer per maand zeker zijn van de H. Mis, of alleen op zondag, die zo niet kunnen profiteren van wat heet de normale priesterlijke bijstand... Toch begiftigt God ons dit jaar met 27 nieuwe priesters; en wij verwachten voor het volgend jaar een beetje hoger aantal. Maar dat is niet voldoende, zo groot is de vraag, in de hele wereld.

Hartelijk dank voor al uw inspanningen. Moge God u het vergoeden in overvloedige genaden en zegeningen, die wij met al onze beste wensen afroepen over u allen, over uw gezinnen en uw kinderen. Moge Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans, het Onbevlekt Hart van Maria u beschermen.

Op het Feest van het Moederschap van Onze Lieve Vrouw, 11 oktober 2009.

+ Bernard Fellay.

Bloemlezing van gedachten

G. Thibon

De intellectuele vorming

Het is moeilijk samen te werken met de wereld zonder zich door de wereld te laten bederven. (*L'ignorance étoilée*, Fayard, Voorwoord, blz. XXI)

Men kan altijd leren, wat men niet weet, niet wat men denkt te weten. (*L'ignorance étoilée*, Fayard, blz. 71.)

De mensen te laten dromen is dikwijls het zekerste middel om ze in-geslapen te houden, juist omdat de droom hen de illusie geeft, ontwaakt te zijn. (*L'ignorance étoilée*, blz. 72.)

Het is altijd een groot kwaad, als achterhaald te beoordelen wat onvervangbaar is. (*L'équilibre et l'harmonie*, Fayard, 1976, blz. 39.)

De mythe van "een zonnige toekomst" trekt de menigten aan, zoals de lamp de vlinders. Omdat de toekomst stom is, is er niets gemakkelijker dan haar het lied te laten zingen, dat men wil: geen enkel risico van onmiddellijke tegenspraak... (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 59.)

We moeten niet vergeten, dat niet het aantal en de lengte van zijn takken, maar de diepte en de gezondheid van zijn wortels de sterkte van de boom uitmaken. (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 106.)

Een extreme reactie is dikwijls een schadelijker middel dan de kwaal. Is het een dienst verlenen aan een blinde, die rechts rakelings langs een kuil gaat, hem zo hard te duwen, dat hij links in de kuil valt? (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 152.)

Als men de ladder omkeert, waarop men niet heeft kunnen klimmen; dan laat men welliswaar het dak niet op de grond neerdalen, maar dat heft de afstanden op, dat stelt in staat zich

bovenaan te geloven. Wie niets bezit, ontkent het eigendom van de anderen (om het te bemachtigen), wiens verstand onbegaafd en opgeblazen is, ontkent het specifieke domein van het verstand, waar zijn ellende teveel zichtbaar zou worden, om zijn verstand overal te laten rondgaan, om de kleverige voetsporen van zijn slappe verstand op alles achter te laten! (*Destin de l'homme*, Éd. Desclée, de Brouwer, 1941, blz. 33.)

Niets maakt meer ontvankelijk voor het conformisme, als het gebrek aan vorming. (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 180.)

Slecht weten is niet meer waard dan helemaal niets weten... (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 200.)

De diepe dingen zijn altijd voorbereid en omhuld door een zekere duisternis: de sterren verschijnen alleen in de nacht. (*L'Échelle de Jacob*, Boréal Express, 1984, blz. 166.)

Het sociale leven

De moderne tijd wordt gekarakteriseerd door de opkomst van de *homo juridicus*, van de mens die rechten heeft, die slechts aan zijn rechten denkt, en van wie de hoogmoedige banaliteit, als koningin gezeten op het heelal, misschien voor altijd deze heroïsche extase heeft afgeleerd van het individu, dat ontvangt of dat iets gratis, mysterieus en maagdelijks verovert. Dit instinct van het recht doodt de liefde: zij legt de diepste bron ervan droog, de dankbaarheid. (*Destin de l'homme*, blz. 60.)

Men komt elkaar tegen, men volgt elkaar, men passeert elkaar en men ontmoet elkaar niet (behalve onder de harde vorm van de botsing) en het vriendelijke afnemen van de hoed maakt plaats voor de woeden-

de claxonstoot. De chauffeur die, op een bochtige weg, te langzaam voor ons rijdt, is niet meer onze naaste, maar een bewegend obstakel, een oorzaak van wegversperring, enz. – alles behalve een menselijk wezen, aan wie men het recht verleent, het landschap te bewonderen... (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 118.)

Vooruitgang? – Sinds een eeuw ontwikkelt de wereld zich met reuzenstappen. Alles haast zich: de wind van de vooruitgang snijdt in het gezicht. Bitter symptoom: de voortdurende versnelling is eerder het kenmerk van het vallen dan van succesvolle ontwikkelingen. (*L'Échelle de Jacob*, blz. 139.)

De mensen hebben geen gesprek meer, zij vervelen zich in gezelschap en weten niet wat ze tegen elkaar moeten zeggen. Dat is juist, omdat zij niet meer kunnen zwijgen: alleen de stilte verrijkt het woord. (*L'Échelle de Jacob*, blz. 145.)

De aarde zou snel onbewoonbaar worden als iedereen zou ophouden uit beleefdheid te doen, wat hij niet uit liefde kan doen. Omgekeerd zou de wereld bijna volmaakt zijn als iedereen erin slaagde alles wat hij uit beleefdheid doet, uit liefde te doen. (*L'Échelle de Jacob*, blz. 52.)

Zich slechts door vergelijking gelukkig te voelen, is zich te veroordelen om nooit werkelijk gelukkig te zijn, want men moet zich altijd uitsloven om iemand in te halen of te passeren. (*L'équilibre et l'harmonie*, blz. 81.)

Een van de grote gebreken van de mensheid is, door haar grote mensen te catalogiseren, de briljante te verheerlijken ten koste van de betrouwbare, en eerder wat dronken maakt dan wat voedt. (*L'Échelle de Jacob*, blz. 99.)

“In de godsdienstles behandelt men bij ons de ozonlaag”

Verschenen in *La Libre* van 08.09.2009 en hier gepubliceerd met de vriendelijke toestemming van de schrijfster, Charlotte de SAINT-MOULIN, moeder en koorleidster.

Rodolphe (1), in de tweede klas van het Christus Koning college in Ottignies, heeft dit jaar in de godsdienstles de zeven sacramenten en de vijf grote wereldgodsdiensten ontdekt. In hetzelfde college, maar in de vijfde klas, heeft Pauline dit jaar het homoseksuele huwelijk bestudeerd, de adoptie en de alternatieve samenlevingsvormen. Heloïse, in de vijfde klas van het lyceum Martinus V van Louvain-la-Neuve, heeft gewerkt op de moorddadige dwaasheid, verteld door Arabische schrijvers. Intussen heeft de lieve Olivia de betekenis van het geweld bestudeerd in het pensionaat de Val nabij Huy. Wat betreft Justine, in de vijfde klas van het Instituut van de Voorzienigheid in Wavre, zij is een kei geworden in de sekten en hun wandaden. In de vierde klas van dezelfde school heeft Philippine Jezus “gedaan”, maar niet lang, gebrek aan motivatie in de klas.

En toch hebben deze prachtige, intelligente, gevoelige, nieuwsgierige en gedoopte tieners, tijdens hun reis naar het Heilige Land het zeer op prijs gesteld, de officies van de Goede Week te zingen met hun koor, het Vocaal Ensemble van Waals Brabant. Voor velen was dit hun eerste paastridium.

De paaswake heeft meer dan twee uur geduurd in het klooster van Latroun. Niemand heeft zich beklagd: “Het was heel mooi!” hebben zij in koor gezegd.

Deze reis was voor hen de gelegenheid om de diepte van hun godsdienstige onwetendheid te peilen. Samenvattend: “Jezus, wie is dat ook al

weer?” Niemand had sinds jaren de bijbel of de evangelies geopend. De voornaamste etappes van het leven van Christus waren sinds lang uit hun geheugen gewist.

Maar daarginds, hebben zij tien dagen lang, met de bijbel in de hand, de kruisweg gelopen in Jeruzalem en, van Bethlehem naar Nazareth, heb-

ben zij de wegen van de Heer opgevolgd. Op iedere plek hebben zij de bijpassende psalm of bijbelpassage gelezen of gehoord. Toen het eerste ogenblik van verwondering voorbij was, en toen zij zagen dat niemand met hen spotte en dat er veel dingen te leren waren, zijn zij begonnen zich te interesseren in het leven van de profeten en in de persoon van Jezus. Zo veel, dat een van de begeleiders een quiz over de onderwerpen van de bijbel had verzonnen. Aan het einde van de reis, zijn zij zich gaan afvragen, waarom de school hen zo slecht op de hoogte had gebracht.

De volgende stap zou de begeleiding van het gebed geweest zijn, maar omdat het koor niet confessioneel is, werd er afgesproken, dat deze etappe niet gehaald zou worden. Toch zouden zij het zeker gewaardeerd hebben.

Zouden de christelijke scholen zich inmiddels schamen voor Onze Heer Jezus Christus? Zouden onze godsdienstleraren het geloof verloren hebben? Is er geen hoop meer om onze katholieke jeugd naar de gelukzalige velden van het geestelijk leven, de inwendige overdenking, de meditatie en het gebed te voeren?

Waarom durven de onderwijzers niet meer tegen deze jongeren te zeggen, dat God hen bemint, dat Christus voor hen gestorven is en dat de heiligen hun gidsen en hun vrienden zijn? En dat men naar de Mis moet gaan om zijn geestelijk leven te voeden.

Natuurlijk, de verantwoordelijkheid van de ouders is essentieel. Hebben zij niet allemaal beloofd, op de dag van hun huwelijk, om hun kinderen op te voeden in de liefde van Christus? Hebben zij het vergeten? In welk gezin bidt men het avond- of het tafelgebed? De basisschool heeft een belangrijke rol om het geloof te baseren op de kennis. Dáár moet men de kleintjes bij de hand nemen en ze naar Jezus brengen. Maar soms zappen de leraren, zelf weinig gevormd of tekortschietend in vertrouwen, de stof, of veranderen haar, zoals Héloïse het heeft beleefd, in cursussen van godsdienstig geknutsel: "Met Kerstmis maakten we kartonnen sparren en met Pasen verfdén we eieren!" In Grez-Doiceau is de school "Sint Jozef op de velden", "De school van de velden" geworden. Dat is beter!

De schooldirecteuren hebben steeds meer de christelijke dimensie van hun scholen verwaarloosd en iedereen aangenomen. Inmiddels spelen zij voor Pontius Pilatus: onder voorwendsels, dat niet alle kinderen christen zijn, is het katholieke godsdienstonderwijs verwaterd. Het draait rond Christus in steeds verder verwijderde cirkels: eerst de grote wereldgodsdiensten, dan het 'geen geweld', en van toen af aan, de ozonlaag. En de leerlingen die meer verwachten

van hun godsdienstlessen, worden geofferd op het altaar van de neutraliteit.

De, natuurlijk verplichte, programma's zijn in dit opzicht herzien, het katholieke onderwijs schijnt te accepteren, dat zij zich ontdoen van elke spiritualiteit en de bisschoppen van België tonen niet veel ijver om het leeg bloeden te stoppen. Je kunt net zo goed de bloedsomloop afschaffen.

Intussen geven de moslims en de joden ons het voorbeeld van een bloeiende godsdienstige praktijk, gebaseerd op een diepgaande kennis

van de grondleggende teksten en een grote eerbied voor de tradities. De jonge moslims bestuderen de Koran, de jonge joden bestuderen de Thora.

Intussen lezen de jonge christenen de "Da Vinci Code" en lopen in de val.

Men heeft niet veel gepolemiseerd over het dragen van het kruis. Onze jonge christenen die er een krijgen bij het vormsel, zijn zeldzaam. Zij die het durven te dragen zijn even zeldzaam.

Op termijn zijn het de fundamenten van onze Belgische (en Nederlandse) Kerk, die bedreigd worden, maar ook onze cultuur en de kwaliteit van onze jeugd: hoe moeten we de toekomst tegemoet zien met een maatschappij die elk geestelijk leven verloren heeft? De toename van de echtscheidingen, het verwaarlozen van kinderen, zowel materieel als moreel, het geweld, kunnen uitgelegd worden met dit verlies van deze bakens. Evenals het gebrek aan interesse voor vormen van kunst, die de innerlijkheid en het schoonheidsgevoel vereisen, zoals de poëzie of de koorzang. En dit verlies van bakens verklaart de onmiddellijke, massale, blinde en absurde instemming met volledig immorele of gewelddadige "culturele producten", zoals bepaalde films of televisieseries die de seks en de misdaad alledaags maken.

Toch staan er veel antwoorden in de Evangelies: Christus heeft alles gezegd. De Barmhartige Samaritaan, de lilies op het veld, de overspelige vrouw, de talenten, de gekalmeerde storm, enz., genoegteksten die onze jongeren kunnen helpen om het geweld, de consumptie, de leugen te weigeren, maar vooral die hen in staat zullen stellen goed groot te worden, edelmoedig te zijn en zich bemind te voelen.

De koorleden in Jeruzalem zijn dat gaan inzien bij gelegenheid van deze reis, en zij hadden zeker de bedoeling, bij hun terugkeer op het college, hun godsdienstleraar aan te spreken, en hem/haar te vragen hun over God, Christus, de gedaanteverandering, de Acht Zaligheden, de Maagd Maria te spreken! Liever dan over de ozonlaag. Zal er naar hen geluisterd worden?

(1) Alle voornamen zijn vals.

The Screwtape Letters

Brieven uit de hel

C.S. Lewis heeft zich voor ons in verbinding gesteld met het hoofdkwartier van Satan en hij brengt ons verslag uit van de brieven van Screwtape aan een andere duivel, die onder zijn bevel staat.

Deze 'Brieven uit de hel' geven enkele bijzonderheden over de psychologie van de mensen en van de kwade geesten "die op de wereld rondgaan tot verderf van de zielen".

Brief XXI

Over het eigendomsgevoel

Beste Galsem,

De mensen trekken zich minder aan van tegenslag zonder meer, dan van tegenslag die ze voelen als onrecht. En het gevoel van onrecht hangt af van het gevoel dat ze gepasseerd zijn in iets dat hun rechtens toekomt. Met andere woorden: hoe meer eisen je je patiënt aan het leven kunt laten stellen, hoe vaker hij zich gedupeerd zal voelen en bijgevolg in een slecht humeur zal zijn.

Nu zul je wel gemerkt hebben, dat niets hem zo gemakkelijk doet opvliegen, als wanneer hij de tijd aan zich denkt te hebben en als anderen daar dan plotseling beslag op leggen. Hij stelt zich in op een rustige avond - en daar komt opeens iemand oplopen; of een vriend brengt zijn kwebbelende vrouw mee als hij zich had

verheugd op een gesprek onder vier ogen met hem. Zulke dingen brengen hem uit zijn lood. Hij is nog wel niet zo liefdeloos of vadsig, dat zo'n klein beroep op zijn hoffelijkheid op zichzelf hem te veel zou zijn.

Wat hem irriteert is dit: hij meent dat zijn tijd hem toebehoort en voelt zich nu bestolen.

Je moet dus met al je energie deze zonderlinge veronderstelling blijvend in hem doen postvatten: "mijn tijd is mijn eigendom." Geef hem het gevoel, dat hij elke dag begint als rechtmatig bezitter van vierentwintig uren. De portie van dat bezit, die hij moest afstaan aan zijn werkgevers moet hij voelen als een drukkende belasting en wat hij er van geeft aan godsdienstige plichten als een royale gift. Maar laat hem hier nooit aan twijfelen: dat het totaal, waarvan deze bedragen in mindering zijn gebracht, op onnaspeurlijke manier zijn privégeboorterecht was.

Hier ligt een kiese taak voor je. De veronderstelling waaraan je hem wilt

laten vasthouden is zo absurd, dat als die ook maar even in twijfel wordt getrokken, zelfs wij geen schijn van een argument ter verdediging ervan kunnen aanvoeren. De man kan geen fractie van de tijd maken of tegenhouden; het komt allemaal puur als een geschenk tot hem; even goed kan hij de zon en de maan als zijn speelgoed beschouwen.

(...) Die zullen, als het eenmaal zo ver is, heus wel ontdekken aan wie hun tijd, hun ziel en hun lichaam behoort, maak je daar maar geen zorgen over, en dat dat alles onder geen omstandigheden hun bezit is. Nu zegt de Vijand nog 'mijn' van alles op grond van het feit, dat Hij het gemaakt heeft, maar dat is pedanterie en niet meer dan een juridisch foefje. Onze Vader hoopt aan het einde der dagen alle dingen 'mijn' te noemen op de realistische en dynamische grond van verovering.

Je liefhebbende oom Schroefstrik.

Crematie met betrekking tot de apostolische Traditie

Mr. Drs. H.H.M. Jansen, advocaat/moraaltheoloog

Jaarlijks neemt het aantal crematies in Nederland en veel andere westerse landen toe. Inmiddels vinden er meer crematies dan begrafenissen plaats. Het omslagpunt was op vrijdagdag 20 februari 2004: "Voor het eerst in de geschiedenis zijn het afgelopen jaar in Nederland meer mensen gecremeerd dan begraven". Tot deze conclusie komt de Landelijke Vereniging van Crematoria (LVC).

In 2003 zijn in Nederland 141.082 mensen overleden, van hen zijn er 71.815 gecremeerd. In 2002 werd nog 49,8 % van alle overledenen gecremeerd, vorig jaar was dat 50,9 %. De eerste crematie in Nederland was 90 jaar geleden en wel op 1 april 1914 en vond plaats in het crematorium "Westerveld" van de Koninklijke Vereniging voor facultatieve Crematie in Driehuis bij IJmuiden.

"Uit historisch oogpunt is het een bijzonder moment, dat voor het eerst meer mensen gecremeerd dan begraven werden", aldus bestuursvoorzitter J. Keizer van de Facultatieve Groep die is voortgekomen uit genoemde Koninklijke Vereniging.

Ontkerstening

De grote omslag van begraven naar cremeren kwam in de jaren zestig en zeventig. Volgens Keizer had dat alles te maken met de ontkerkelijking: "Ze zijn in de loop der jaren aan de gedachte gewend geraakt. Daarbij komt dat kinderen ook hun ouders gecremeerd zien worden en dan besluiten, dat ook zelf te doen".

Begraven of cremeren heeft volgens de heer Keizer alles te maken met het geloof dat een mens heeft.

Ook heeft het te maken met het wegvallen van wettelijke belemmeringen, waardoor ook voor niet gelovigen de weg werd vrij gemaakt, zich te laten verbranden. De diepere reden van de opkomst van de lijkverbranding

heeft volgens de theoloog G. de Koning te maken met ongeloof (zie Ger de Koning, "Begraven of cremeren wat zegt de bijbel?", uitgeverij Het Zoeklicht, Doorn, pag. 7 e.a.).

De ontkerkelijking is beslist een doorslaggevende factor geweest bij de ontstane verschuiving van begraven naar cremeren. De bijbelse kijk op leven en dood wordt langzaam vervangen door een toenemende materialis-

de" vorm van moord. (Ger de Koning o.c. p. 20 e.v.).

Het is toch duidelijk, dat dit gedachtegoed evenals crematie is verbonden met de nazi-ideologie. Alleen al de holocaust maakt crematie tot een ongepaste keuze! Met de gedachte dat met de dood alles uit is, gaat het lijk in de verbrandingsoven en aan het lichaam wordt geen waarde en geen toekomst toegekend.

tische kijk op leven en dood. Vanuit die materialistische visie is voor geloof in Verrijzenis en een Hiernamaals geen plaats meer. De zogenaamd "verlichte mens" verwerpt vanuit de duisternis van het materialistisch ongeloof de godsdienst als een verachtelijke zaak van zich af!

Deze "moderne, zelfstandig denkende en zich autonoom wanende mens" wenst zich voor zijn daden niet meer te verantwoorden voor een God, voor Wie hij eens komt te staan. Hij stelt zichzelf op als God en neemt het heft in eigen hand, niet alleen bij het beëindigen van het leven. Euthanasie en abortus werden een "gelegaliseer-

De nieuwe lijkverbranding is ook geboren uit het verlangen, het lichaam voor altijd te vernietigen en het christelijk geloof in de opstanding van het lichaam belachelijk te maken. Voor God is het overigens niet moeilijker een vergaan of verbrand lichaam tot leven te weken. (Ger de Koning, o.c. p 20 e.v.).

De crematie verboden door de Kerk

De huidige ontwikkeling moet Christenen grote zorgen baren! Een pastoor noemde het eens een «kenmerk van het thans oprukkende heidendom».

De Kerk vraagt van de gelovigen een passende zorg voor het lichaam van de overledenen.

«Het lichaam van de overledene moet men met respect en liefde behandelen vanuit het geloof in en de hoop op de Verrijzenis» Het begraven van de doden is een werk van barmhartigheid, het is een eerbewijs aan de kinderen Gods, tempels van de Heilige Geest!

Tot voor het Tweede Vaticaanse Concilie kende de katholieke liturgie ten opzichte van de overledenen uitsluitend het begraven. Crematie was in canon 1203, par. 1 van de Codex Iuris Canonici van 1917 (C.I.C. 1917) trouwens uitdrukkelijk verboden. Latere kerkelijke wetgeving zal de toets van de (apostolische) traditie moeten kunnen doorstaan. Crematie of lijkverbranding werd niet vanuit dogmatische gronden verboden, maar omdat de lijkverbranding in strijd is met de Christelijke zeden.

De Kerk heeft in de loop der eeuwen haar doden steeds begraven en vroeg dit ook van de bekeerde volkeren. In 789 verbood Karel de Grote de Saksen hun doden te verbranden op straffe van de dood! De Noren, de Zweden en de Denen namen deze ritus van het begraven van de doden definitief over in 1205, de Pruisen in 1245. Vervolgens ging er een lange periode voorbij voordat er weer sprake zou zijn van crematie. Rond 1789, ten tijde van de Franse Revolutie, ontstaan er nieuwe pogingen om lijkverbranding in te voeren, dit vooral door tegenstanders van de Kerk (zie Jacobus Moleschott e.a.).

In par. 2 van genoemde canon 1203 wordt verboden een desbetreffende bepaling in testament of anderszins uit te voeren. Volgens canon 1240, par. 1, 5^e ^{alinea} moet de kerkelijke begrafenis worden geweigerd aan hen die bepaalden dat hun lichaam verbrand moest worden. Latere kerkelijke wetgeving met betrekking tot crematie zoals in de Codex Iuris Canonici (C.I.C.) van 1983 en de daarna ontstane praktijken zullen in overeenstemming moeten worden gebracht met de betrouwbare apostolische traditie van begraven!

Traditionele praktijk van de Kerk

Het begraven van de overledenen is vanaf de oudste tijden feitelijk de enige erkende ritus geweest. De Joodse gewoonten, maar vooral het feit dat Christus begraven werd en uit het graf verrees, en in verband daarmee het geloof aan de Verrijzenis van de lichamen, hebben de katholieke liturgie in deze richting geleid.

In de 19^e eeuw kwam in de westerse wereld de propaganda voor crematie op. Vaak vanuit een achtergrond van vrijdenkerij of materialisme. Voorstanders van crematie willen ons thans doen geloven dat de "versoepling" van de houding van de Kerk ook inhoudt, dat zij er haar "goedkeuring" aan geeft. Geleidelijk aan is de verwar- ring door de bestaande praktijk alleen nog maar toegenomen.

Met de komst van het Christendom verdween crematie geleidelijk aan. In de vijfde eeuw was het gebruik definitief verdwenen binnen het Romeinse Rijk. Bij het verdwijnen/marginaliseren van het Christendom uit onze westerse samenleving komt de crematie weer manifest op.

Christenen werden vanaf het begin van de apostolische tijd begraven. Zij weigerden zelfs de lichamen van de overledenen te verbranden ook al bracht dat hen in grote moeilijkheden. Angstvallig hielden zij hun begraafplaatsen geheim, om te voorkomen dat deze bij het bekend worden, geschonden of zelfs in beslag zouden

worden genomen, zoals dat onder keizer Valerianus (253-260) ook gebeurde. Ook bestond het gevaar dat de lichamen weer zouden worden opgegraven zoals dat o.a. op bevel van keizer Diocletianus (284-305) gebeurde.

Dit roept de vraag op waarom Christenen zo hardnekkig waren in hun weigering hun doden te verbranden en bereid waren daarvoor grote risico's te lopen. Als begraven of cremieren een onbelangrijke keuze was geweest, hadden ze dat risico beslist niet willen lopen. Er moet een zwaarwegende reden zijn geweest om er zelfs hun leven voor te willen geven. Er moet een apostolisch voorschrift zijn geweest, dat de eerste Christenen oplegde, dat zij hun doden moesten begraven.

Met het begraven van de doden door Christenen hebben we te maken met een van oorsprong apostolisch gebruik, een universeel gebruik dat ononderbroken in stand is gebleven tot voor kort in onze tijd (zie o.a. P. Steccanella, "La guerre aux morts", p. 152 e.v.). De Heilige Innocentius aarzeld dan ook niet om te verklaren, dat het overtreden van zulke voorschriften een zeer ernstige zaak is en dat deze voorschriften niet ingetrokken kunnen worden.

Het voorschrift, de doden te begraven wordt gewaarborgd door de gehele Traditie van de Kerk en is sinds de tijd van de apostelen door de eeuwen heen behouden gebleven. Gezien het argument van de Traditie en vanwege het gebruik en de constante naleving ervan, is dit gezaghebbend en bepalend voor de toekomst.

Het moet Christenen aan het denken zetten en de moed geven weer te durven opkomen voor het begraven en te strijden tegen de goddeloze crematie.

Priesters zouden er goed aan doen de uitvaart te weigeren aan hen, die om crematie vragen. Meegaan naar een crematorium is voor hen al helemaal uit den boze!

Op katholieke begraafplaatsen kan er geen ruimte beschikbaar worden gesteld voor urnen en/of strooivelden. Hiermee wordt aan vele gelovigen ergernis gegeven en de apostolische traditie belachelijk gemaakt.

De Kerk (II)

Alain de Beaugrain

In het vorige nummer van het Informatieblad hebben wij de algemene betekenis van de kerk beschouwd, als concrete analogie van de Kerk. Wij zijn van plan hier het gebouw binnen te gaan, om de betekenis van de verschillende delen te begripen. Delen die, zonder verbazing, een afspiegeling zullen zijn van de verschillende elementen van de gemeenschap, de Kerk. In de westerse traditie is de opzet van de kerken heel verschillend, maar wij zullen een eenvoudig model nemen, dat de voornaamste typische karakteristieken van een Latijnse kerk bijeenbrengt, zonder ons in bijzonderheden te verliezen. In omnibus respice finem: laat ons niet het doel vergeten, dat wij ons gesteld hebben. In dit geval gaat het erom, de eredienst van de Kerk in ons op te nemen, door het bekijken van een kerk.

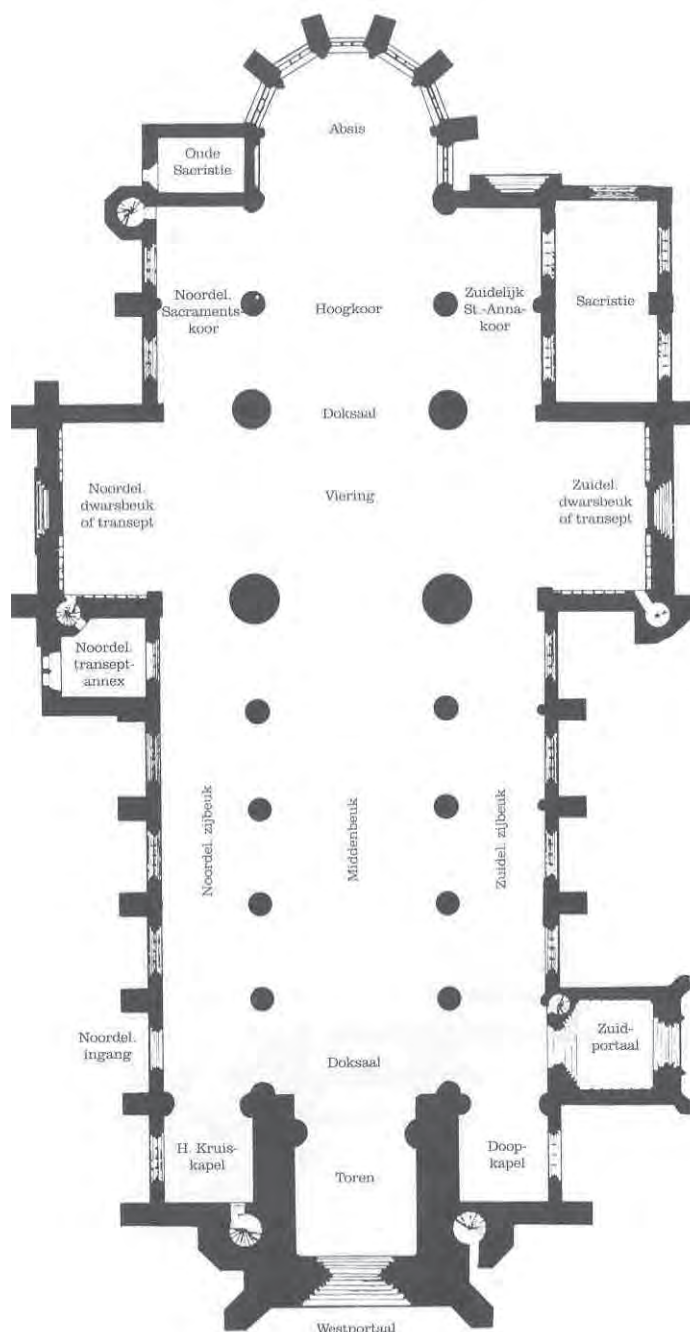
Het deel van de kerk, waardoor men binnenkomt, is de narthex. Het gaat om een soort voorhal, een luchtsluis. Het is de plaats van overgang tussen de buitenwereld, de profane wereld, en het inwendige, de heilige wereld. Laat ons trouwens in het voorbijgaan opmerken, dat het bijvoeglijk naamwoord "profaan" letterlijk "voor de tempel" (*pro fano*), betekent. De narthex is als het ware de toegangshal van het huis van God. Het is de plaats waar wij de allesoverheersende gedachten van

de wereld achterlaten (*pro fano*, die buiten de tempel van God blijven) en waar wij in geest en in waarheid binnengaan in de woonplaats van de Allerhoogste. Daar leggen wij de oude mens af om de nieuwe aan te trekken,

"geschapen naar Gods beeld in de gerechtigheid en de heiligheid van de waarheid¹".

Het is dus heel natuurlijk, dat de catechumeen die op het punt staat gedoopt te worden, daar ontvangen wordt. In de narthex of juist buiten de kerk. Het diepgaande symbolisme is gemakkelijk te begrijpen: een ziel die om het doopsel vraagt, is nog niet in de Kerk. Zij vraagt om er binnen te gaan door het *bad van de geestelijke wedergeboorte*, dat haar zal opnemen in de *Ecclesia*, de samenkomst, het volk van God.

Wanneer wij binnengaan in de eigenlijke kerk, vinden wij een wijwatervat. Dit vat, dat herinnert aan het vat dat de Joden gebruikten voor hun rituele reinigingen, dient om in ons de herinnering aan het doopsel te doen herleven. Als men de tempel van God binnenkomt, dan zuivert men zich. Als men dit doet, herinnert men zich het bad van de wedergeboorte dat men heeft ontvangen, dat de kracht heeft iedere zonde uit te wissen². Dit gebaar van zich te tekenen met het gewijde water is een sacramentalie, dat, met godsvrucht verricht, in ons de doopgenade doet herleven. Zoals Romano Guardini het in *De gewijde tekens* onderstreept, moeten wij dus de bedoe-

Tympan van de kerk St. Severin te Parijs

ling hebben, dit teken met zorg te maken als wij de kerk binnenkomen, en ons niet te beperken tot een onnadend vliegen wegiagen. Als wij zo de kerk binnenkomen, zullen wij ons de dag herinneren, waarop wij door het doopsel in de Kerk zijn gekomen.

Vervolgens gaan wij naar voren in het *schip*, het gangpad dat leidt naar het heiligdom en het altaar. De term *schip* betekent boot, vartuig, omdat het schip van een kerk is als een omgekeerde boot, waarbij het gewelf de romp is. De boot, dat is het schip van de H. Petrus, waaruit Jezus heeft onderwezen³ (Luk. 5, 1-3). Aan het hoofd van het schip, in de rol van bestuurder, zullen wij de priester vinden (in de primitieve Kerk, de bisschop) als wij zullen spreken over het heiligdom. We kunnen opmerken, dat het schip wordt gesteund door pilaren. Deze worden bij de inwijding van de kerk gewijd met olie. De bisschop tekent dan twaalf kruistekens op de pijlers of op de muren, ter ere van de twaalf apostelen. Zoals wij in het vorige artikel van deze serie hebben gezien, worden de apostelen *pijlers van de Kerk* genoemd. Zij zijn het in werkelijkheid, want de Kerk rust slechts door hun tussenkomst op Christus, de hoeksteen (Ps. 117, 22). In het tweede epistel aan de Efesiërs brengt Paulus ons in herinnering, dat wij "gebouwd

zijn op de apostelen en de profeten als op funderingen". Wij zijn de levende stenen van de Kerk, rustend op deze pijlers en slechts staande blijvend door hen, terwijl de pijlers zelf geplaatst zijn op de hoeksteen, Christus.

Zo gebouwd, gaat het schip, onder de leiding van de priester, naar het Oosten, de plaats waar de zon opkomt, en naar het altaar, dat het centrum van de kerk is. In ieder geval wordt de overgang tussen het schip en het heiligdom, niet zonder meer gemaakt. Deze twee ruimten zijn duidelijk verschillend, vooral door de aanwezigheid van de communiebank, die eigenlijk de afsluiting is, die het schip van het heiligdom en van het

koor scheidt. Het schip is immers de plaats van het volk, van de leken, terwijl het koor en het heiligdom de ruimte zijn, gereserveerd voor de geestelijken. Verderop zullen wij zien dat men moet vermijden, koor en heiligdom door elkaar te halen, maar in dit stadium kunnen wij onthouden, dat de twee samen de ruimte vormen, die voor de geestelijken gereserveerd is. Zo komt in de architectuur van de kerk de structuur van de Kerk tot uitdrukking: de geestelijkheid is niet het lekendom. Ieder heeft zijn plaats en zijn rol. Men ziet dus hoeveel theologische gevolgen de storing van de liturgische ruimte met zich meebrengt. Wanneer een leek tijdens een liturgische handeling in het heiligdom doordringt, of wanneer een priester het altaar voorbereidt te midden van de gelovigen, begrijpt iedereen, zonder theoloog of liturgist te zijn, dat deze verwarring van delen van de kerk een verwarring van de componenten van de Kerk, en van hun respectieve rollen, weerspiegelt (en ten gevolge heeft).

(wordt vervolgd)

¹ Efesiërs 4, 24

² Omdat het doopsel vaker wordt toegediend aan pasgeborenen dan aan volwassenen, weet men goed dat het de erfzonde uitwist, maar men verliest dikwijls uit het oog, dat het ook de actuele zonden, die gedaan zijn tot het ogenblik, waarop het wordt toegediend. Het eigen *Hanc igitur* van Pasen en Pinksteren vermeldt het toch heel duidelijk, als het, juist voor het realiseren van het offer van de Zoon, dat ons verzoent met de Vader, bidt voor de neofieten, "quos regenerare dignatus es ex aqua et Spiritu Sancto, tribuens eis remissionem omnium peccatorum" (die U in uw goedheid deed herboren worden uit water en de Heilige Geest, hun vergeving schenkend van al hun zonden). De biecht is, als men dat mag zeggen, slechts een *ersatz* (vervanging) van de reiniging van het doopsel, omdat wij niet in staat zijn, het witte kleed dat wij bij de doopvonten hebben ontvangen "tot aan de dag van het oordeel zonder smet te bewaren".

³ De keuze van het schip van Petrus is veelzeggend. Deze apostel koos Jezus om tegelijk het schip van het heil en de woordvoerder van zijn leer op aarde te zijn. Deze episode, die onmiddellijk voorafgaat aan de wonderbare visvangst, is een prachtige verduidelijking van het pauselijk leergezag.

De dwalingen van Rusland

Abbé Benoît Wailliez

“Rusland zal zijn dwalingen over de wereld verspreiden, door oorlogen en vervolgingen tegen de Kerk te veroorzaken. De goeden zullen gemarteld worden, de Heilige Vader zal veel te lijden hebben, verschillende naties zullen volkomen verdwijnen.”
(Fatima – 13 juli 1917)

Na de twee wereldoorlogen, die door Onze Lieve Vrouw werden aangekondigd, na de val van de muur van Berlijn en het openstellen van de grenzen van het oude Oostblok in 1989, schijnt het dat deze kwestie achterhaald is. Wat het oordeel ook is, dat men heeft over de ontwikkeling van Rusland, men kan zeker constateren, dat er heel wat veranderingen tot stand gekomen zijn: De meedogenloze vervolgingen tegen de katholieken zijn verdwenen. De tegenstanders worden niet meer naar de goelags gestuurd. Het Sovjetrijk is verdwenen en het collectivistisch economisch stelsel is ontmanteld. Rusland schijnt niet meer zomaar zijn dwalingen te ver-

spreiden, oorlogen en vervolgingen te veroorzaken. De angst is verdwenen en men lijkt zich de vrede ten taak te stellen. Het ultraliberalisme heerst met gezag.

Wij willen in deze korte studie zien, wat de diepgaande dwalingen van het communisme zijn en in welke mate de rest van de wereld ermee geïnfecteerd is.

We zullen niet proberen vast te stellen, dat iedere dwaling die van nabij of van veraf marxistische ideeën nadert noodzakelijkerwijze direct van deze ideeën komt, noch, zo ja, dat de spreiding van deze dwalingen in al haar details bedacht en gewild is. We doen een pragmatischer onderzoek, om te bepalen of de moderne wereld, ja of nee, oorspronkelijk beïnvloed is door communistische ideeën; met andere woorden, of Rusland zijn dwalingen veel verspreid heeft in de wereld.

Het communisme is een hydra met verschillende koppen. Met betrekking tot de godsdienst, preekt het het atheïsme: de mens moet zich niet bezighouden met God, die niet bestaat. Met betrekking tot de filosofie, onderwijst het het marxisme: de gedachte komt uit de materie en ontwikkelt zich door tegengestelde dialectiek (these, antithese, synthese). Op het gebied van de geschiedenis beschouwt het communisme het voorbijgeleven van de mensen volgens de marxistische dialectiek. In de sociologie en de politiek streeft het naar de afschaffing van het particulier eigendom en doet het totalitarisme gelden, waarin de mensen eenheden zijn, die naast de dienst van de Staat geplaatst zijn, welke de behoeften van de individuen op zich neemt, om ze te beheersen en te organiseren. In de economie

beveelt het communisme het staatscollectivisme aan, waarin de mensen eenvoudige productiemiddelen zijn, onderworpen aan de dienst van de totalitaire Staat.

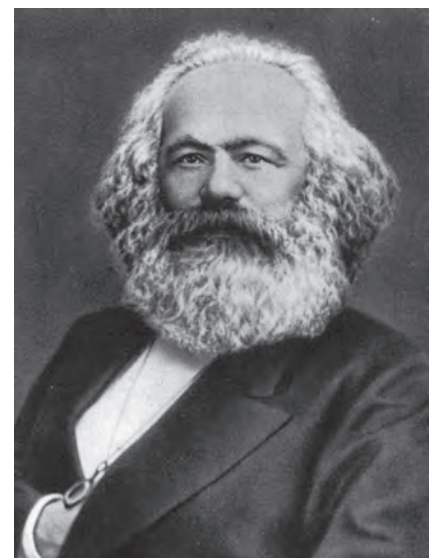
Atheïsme

Het communisme is de totale weigering van alles wat van God is, of naar God leidt.

Ziehier enkele van haar richtlijnen:

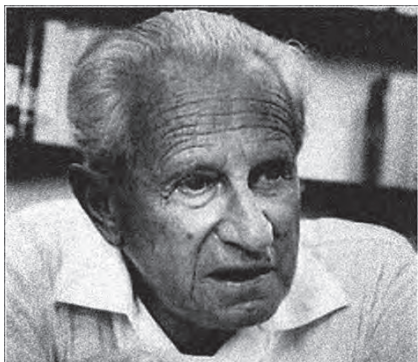
“De vorming van een wetenschappelijk begrip van de wereld is de meest strijdlustige ideologische taak die bestaat. Het succes ervan houdt speciaal in, de grootste mogelijke ontwikkeling van de atheïstische opvoeding.

Strijden tegen de godsdienst is niet, strijden tegen de gelovigen, maar tegen de godsdienstige ideologie. De atheïstische propaganda moet gefundeerd zijn op de aanklacht tegen het antiwetenschappelijke karakter van de godsdienstige ideologie: deze ideologie vormt een permanent gevaar, dat voortspuit uit de gedach-

Marx

ten. Onze antigodsdienstige¹ propaganda zal slechts werkelijk doeltreffend zijn, als zij rekening houdt met alle aspecten van de godsdienst... De weg naar het succes is die van het *systematische vormingswerk, interessant, gevarieerd in zijn vormen*, bedacht terwijl men rekening houdt met de bijzondere kenmerken van de verschillende bevolkingsgroepen, *alle aspecten van het leven van de mensen omvattend*. Men moet aan de geestelijken geen enkele zwakke plek laten, de hen in staat stelt de zielen te bereiken. Men moet... een atheïstische invloed uit-

Marcuse

en

Adorno

oefenen op de mens *vanaf zijn jongste jaren...*" (Rapport van de voorzitter van de "Ideologische commissie bij het centrale Comité van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie", 25-26 nov. 1963).

Het communisme heeft de bedoeling, de sfeer van de Kerk te begrenzen en een atheïstische opvoeding te bevorderen. De leer van de laïcisering van de maatschappijen (en dus de scheiding van Kerk en Staat), de controle van de opvoedingprogramma's van de katholieke scholen in de "democratische" landen realiseren het communistische plan volledig.

Men kan zeker vaststellen, dat het atheïsme de wereld heeft overspoeld: de godsdienst is weggeruimd ten bate van de wetenschap, die geacht wordt alles uit te leggen. De katholieke dogma's zijn vervangen door de nieuwe wetenschappelijke dogma's van de oerknal, de evolutie van de soorten

enz. Men moet een atheïstische invloed uitoefenen op de mens vanaf zijn jongste jaren en het is geen toeval, dat men de kinderen vanaf de leeftijd van vier jaar probeert te onttrekken aan hun ouders, om ze toe te vertrouwen aan het staats- en lekenonderwijs. De wetenschappelijke vakken, maar ook de geschiedenis en de literatuur staan onder strenge controle van de minister van opvoeding en wijken steeds meer af van de christelijke zin van de geschiedenis en van de christelijke literatuur.

Is het een toeval, dat André Breton, aanvoerder van de surrealistische beweging, en voornaamste figuur van de kunst en de literatuur in de 20ste eeuw, lid was van de communistische partij (na begonnen te zijn als dadaïst, freudiaan en nihilist)...²

De cultuur is, in overeenstemming met de ideeën van de Italiaanse revolutionair Gramsci, een van de speerpunten van de Revolutie geworden.

Materialisme

Het communisme is wezenlijk materialistisch.

Het Franse Volksfront van 1936 heeft de betaalde vakanties, gescheiden van het werk, bedacht. (In het Ancien Régime, waren de talrijke religieuze verplichte feestdagen, waarop niet gewerkt werd, 'verdeeld' over het jaar). Een mentaliteit van plezier en van consumentisme is er onvermijdelijk uit voortgevloeid.

De natuur vergoddelijken, de Aarde als heilig vereren, dat is voortaan het doel:

"De Aarde had een ziel. Die terugvinden, haar weer tot leven brengen, dat is de essentie van Rio" (Boutros-Ghali, Conferentie van Rio, 1992)

"De huidige ecologische crisis biedt ons, paradoxaal, de gelegenheid een oecumenische theologie te scheppen, gebaseerd op een gevoel van eerbied voor de hernieuwde omgeving, die zou kunnen dienen als gemeenschappelijk kenmerk en als samenbindende factor tussen de voornamelijk godsdiensten." (1996 Final report, State of the World Forum, gesticht door Gorbachov).

De moderne ecologie wordt de sokkel van de nieuwe godsdienst; de

moraal wordt gekenschetst als eerbied voor de natuur. Een "globale spiritualiteit", ecologisch en heidens treedt aan de dag en moet alle godsdiensten op de hoogte brengen. Men vindt natuurlijk het communistische messianisme terug, dat het paradijs op aarde probeert te realiseren en dat de genade ontkent. Het aardse heil is algemeen, oecumenisch en ontkent de noodzakelijkheid van het kruis van Onze Heer Jezus Christus.

Permanente revolutie

Het marxisme is dialectisch in zijn wezen; alles is in wording. De voortdurende botsing van de ideeën, de revoluties, de strijden doen de revolutionaire zaak vooruitkomen.

Het marxisme staat de uitroeiing van de gevestigde orde voor, of dat nu het traditionele gezin (en dus het huwelijk tussen een man en een vrouw) is, of burgerlijke instellingen (ten gunste van de macht van het werkvolk).

Het staat de uitroeiing van het ouderlijke gezag voor, van het gezag van de opvoeder, van de baas. Vandaar de stakingen, de vorming van vakbonden, waarin voortdurend eisen worden gesteld (omdat zij dialectici zijn), de klassenstrijd...

Het marxisme staat de politieke revolutie voor (die bijna 100 miljoen doden telt³); of tenminste de culturele revolutie (zoals de "stille revolutie" van Quebec, complete vernielster van alle waarden van het christendom).

Mgr. Tony Anatrella is psychoanalyticus, specialist in sociale psychiatrie en consultant van de Pauselijke Raad voor het gezin en van de Pauselijke Raad voor de pastoraal van de gezondheidsdiensten. Hij verklaarde onlangs:

De 'theorie van de soort' stelt de relaties tussen mannen en vrouwen voor in termen van macht, van rivaliteit en oppositie, daar waar zij elkaar, op een realistische manier, koesteren in de solidariteit, de samenwerking en de complementariteit. Deze theorie maakt de man los van de vrouw en doet het voorkomen dat de mannen altijd de vrouwen gedomineerd hebben.

(...) "De 'theorie van de soort' is een sociologiserende ideologie waarin men aspecten van de marxistische dialectiek terugvindt. Het seksuele verschil is de nieuwe karakteristiek geworden van de strijd van de seksuele klassen, waarvan men zich moet bevrijden. Men moet zelfs de maatschappij bevrijden van haar heteroseksuele normen om recht te doen aan de eisen van de homoseksuele personen". Als voorbeeld kan men aanhalen het burgerlijk wetboek van Quebec en van Spanje, dat, om het huwelijk tussen personen van dezelfde sekse te begunstigen, de begrippen "vader" en "moeder" heeft vervangen door vreemde en verwarde begrippen.

Zijn de uitroeiing van het gezin, en zelfs van het begrip van gezag, de macht van de revolutionaire en openlijk marxistische vakbonden, vooral sinds de zuivering (werk van de communisten, in 1945) niet een duidelijk bewijs, dat Rusland zijn dwalingen goed verspreid heeft?

Volgens het marxisme bestaat de waarheid niet. Zij maakt zich, volgens het proces van de voortdurende evolutie, dat de gang van de mens naar de vooruitgang is.

Omdat het wezenlijk dialectisch is, is het marxisme gereed voor alle nodige aanpassingen, aan alle leugens, alle verloocheningen, alle compromissen. De ene dag werkt het samen met het nazidom, de andere dag is het zijn aartsvijand.

Van het ene tot het andere eind van de wereld hoort men nog slechts spreken over democratie, over nieuwe wereldorde (nieuw gezicht van de communistische internationale), over globalisatie en over werelddorp.

Pascal Bernardin merkt met scherpzinnigheid op: "Van bovenaf bekeken, kan het wereldsysteem zo beschreven worden: een internationaal ultraliberaal economisch systeem, dat nauwkeurig de socialistische economische doelstellingen realiseert: massale overdrachten van rijkdommen, van technologieën en van mensen. Op nationaal niveau wordt het liberalisme van alle kanten afgebakend, in dienst ge-

steld van het politieke en sociale collectivisme. Wij beleven dus helemaal niet de triomf van het ultraliberalisme, maar *de instrumentalisering van het liberalisme door het socialisme*, voor de verbreiding van het marktsocialisme.

De perestrojka beantwoordde aan de noodzaak om de Revolutie uit te breiden over het geheel van de planeet⁴ en de economische wedloop, op gang gebracht door het Westen, tegen te houden. De verspreiding van de informatica, de ontwikkeling van de telecommunicaties en hun onvermijdelijke gelijkgerichtheid, de explosie van de transportmiddelen en meer algemeen de economische en technologische superioriteit van het Westen, brachten vanzelfsprekend de diepgaande hervormingen in de USSR voort. Omgekeerd, eisten steeds sterkere manieren van sociale controle, die zich ontwikkelden in het Westen (media, financiën, school, verdwijning van het gezin, vervangen door de Staat, enz.) ook een herwaardering van hun revolutionaire mogelijkheden".⁵

Mooie hegeliïaanse synthese tussen socialisme en liberalisme...

Socialisering van het leven

Het socialisme, dat is *de complete socialisering van alle menselijke activiteiten*, hun algehele controle door de maatschappij, d.w.z. de Staat. Het (economische) liberalisme wordt, integendeel, gekenmerkt door de vrijheid van ondernemen (in het economische domein) zonder inmenging van buitenaf. Maar deze tegenstelling is slechts schijnbaar. Het economische liberalisme dat bijna over heel de aarde heerst, gaat bijna overal samen met een altijd groeiend, *politiek, sociaal en economisch dirigisme* (het dwingend leidend geven).

De moderne media laten manipulaties toe, die Marx zich zelfs niet had kunnen voorstellen: manipulaties van cultuur, van moraal, van de psychologie van volken, die zover gaan dat ze hen tegennatuurlijke wetten laten aannemen. De controle van de scholen en van de opvoedingssystemen zorgt ervoor dat niemand zal ontsnappen aan het ideologische formatteren. De zeer onrechtvaardige wetten over de "persvrijheid" verminderen de uiting van

de waarheid steeds meer en garanderen dat, eenmaal volwassen, niemand erin zal slagen te ontsnappen aan mentale gevangenschappen.

Wij leven in een totaal gesocialiseerde maatschappij, omdat het beheer van ingehouden premies voor pensioen- en ziektenkostenverzekering helemaal in handen van de Staat is en van "sociale partners" die erover beschikken zoals het hun goed dunkt.

Het steeds groeiend gewicht van de internationale instellingen ontleent aan iedereen het beetje politieke invloed dat hem op nationaal niveau kon overblijven. Brussel controleert alles, tot aan de diameter van de eieren.

Boven de naties stelt men tegenwoordig Europa, en, morgen, de wereld, de UNO.

De WHO (wereld gezondheidsorganisatie) is er al om te beslissen over alles op het gebied van gezondheid.

Liberalisme en socialisme tegenover elkaar stellen, ontslaat dus van een hardnekkige illusie, die weggenomen moet worden: onze regeringen tonen dat een politiek, financieel, cultureel, educatief, socialisme heel goed een zeker economisch liberalisme kan opnemen.

De Perestrojka streefde naar de oprichting van een "gemeenschappelijk huis" in Europa waarin alle Europese naties elkaar zouden vinden. Twintig jaar geleden glimlachte men om het project...

Sindsdien kondigde president Bush de Nieuwe Wereldorde af, parool dat sindsdien dikwijls herhaald is, speciaal door Nicolas Sarkozy naar aanleiding van de economische crisis. De Perestrojka heeft dus de Europese integratie versneld en vergroot en heeft de expansie van het mondialisme mogelijk gemaakt, waarvoor zij plaats gemaakt heeft.

De Frankfurter Schule

Historisch

In de jaren, die volgden op de bolsjewistische revolutie in Rusland, heeft men geloofd dat de revolutie van de arbeiders zou losbarsten over Europa en, uiteindelijk, naar de

Verenigde Staten. Maar dat is niet gebeurd. Tegen het einde van 1922, is de communistische Internationale (Komintern) begonnen te onderzoeken welke daar de redenen van waren. Op initiatief van Lenin werd er een vergadering georganiseerd in het Marx-Engels-Instituut van Moskou. Het doel van de vergadering was, het idee van marxistische culturele revolutie te verhelderen en haar te verwerklijken. Onder de aanwezigen bevond zich Georg Lukacs, Hongaars aristocraat, zoon van een bankier, communist geworden tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Tijdens de zomer van 1924 verhuist Lukacs, vanwege een marxistisch geschil, naar Duitsland, waar hij de eerste vergadering voorziet van een groep communistische sociologen, een bijeenkomst die moest uitlopen op de stichting van de Frankfurter Schule. (Als goed marxistisch theoreticus zal hij het idee ontwikkelen van "Revolutie en Eros" - seksueel instinct – gebruikt als een instrument van vernieling).

Uit Duitsland verbannen onder de nazibeweging, in ballingschap in de Verenigde Staten, waar zij aanhangers vond, keerde de School in de jaren 50 terug naar Frankfurt.

In de jaren 60 telde de School onder haar goeroes Herbert Marcuse en Theodor Adorno (die ingehaald zal worden door zijn linkervleugel en als te burgerlijk beoordeeld door zijn leerlingen tijdens de universitaire opstand van 1968!)

Belangrijkste ideeën

Een van de belangrijkste ideeën van de Frankfurter Schule was, het idee van Freud van "panseksualisme" te ontplooiën: het nastreven van het plezier, de uitbuiting van de verschillen tussen de seksen, de omverwerping van de traditionele verhoudingen tussen de mannen en de vrouwen.

De School geloofde in twee typen revolutie: politiek en cultureel.

In navolging van Karl Marx, onderstreepte de School hoe de "autoritaire persoonlijkheid" een product is van het patriarchale gezin; Marx heeft met zoveel laatdunkendheid geschreven tegen de gedachte van het gezin

als basiscel van de maatschappij. Dat alles heeft de weg bereid voor de oorlog tegen de mannelijke soort, bevorderd door Marcuse, onder de dekmantel van "bevrijding van de vrouwen", en door de linkse beweging van de jaren 60.

De revolutionairen wisten precies wat zij wilden doen en hoe het te doen. Zij zijn erin geslaagd.

In een geschreven stuk, verschenen in 1992 in *Fidelio Magazine* en getiteld "De Frankfurter Schule en het politiek correct", oppert Michael Minnicino hoe de erfgenamen van Marcuse en Adorno nu de universiteiten helemaal beheersen: het "culturele marxisme", dat sindsdien in onze scholen en universiteiten is doorgedrongen, en het "politiek correct", dat onze familiebanden vernietigd heeft, onze godsdienstige traditie en heel onze cultuur, komen van de Frankfurter Schule.

Het zijn deze intellectuele marxisten die, later, tijdens de anti-Vietnam manifestaties, de uitdrukking "de liefde bedrijven, niet de oorlog" zullen uitvinden. Hun mantra: "If it feels good, do it" ("Als het goed voelt, doe het dan").

In een redevoering, uitgesproken in de Marineacademie van de Verenigde Staten in augustus 1999, heeft Gerald L. Atkinson een presentatie gehouden over de Frankfurter Schule, waarbij hij zijn toehoorders eraan herinnerde, dat zij de technieken had gelanceerd van "sensitivity training",

gebruikt in alle openbare scholen en zelfs door het Amerikaanse leger. Men leert aan de leraren, niet te onderwijzen, maar het leren te "vergemakkelijken". De klaslokalen zijn centra van gewetensonderzoek geworden, waar de kinderen spreken over hun subjectiviteit. Deze techniek is bedacht om de kinderen ervan te overtuigen, dat zij de enige autoriteit in hun eigen leven waren.

Het marxistische netwerk

In zijn boek "Sex & Social Engineering" (Family Education Trust, 1994) beschouwt Valerie Riches hoe, in het eind van de jaren 60 en in het begin van de jaren 70, er zeer sterke parlementaire campagnes waren, voortkomend uit een bepaald aantal organisaties, die de geboortecentrale propageerden. Een diepgaande enquête heeft aangetoond, dat dit netwerk verweekeld was in de eugenese, de bevolkingscontrole, de anticonceptie, de seksualiteit en de hervormingen van het familierecht, de sekse en de gezondheidsopvoeding.

Zijn tentakels strekten zich uit naar de uitgevers, naar de medische, educatieve en onderzoek instellingen en naar de vrouwenorganisaties.

"Ten tijde van onze onderzoeken heeft een woordvoerder van een Symposium van seksuele educatie in Liverpool het volgende gezegd: "Als wij ons niet bemoeien met seksuele educatie, gaan de kinderen eenvoudig de gewoonten van hun ouders volgen". Het feit, dat de seksuele educatie het voertuig was geweest voor de voorstanders

van het laïcistisch humanisme is snel duidelijk geworden.

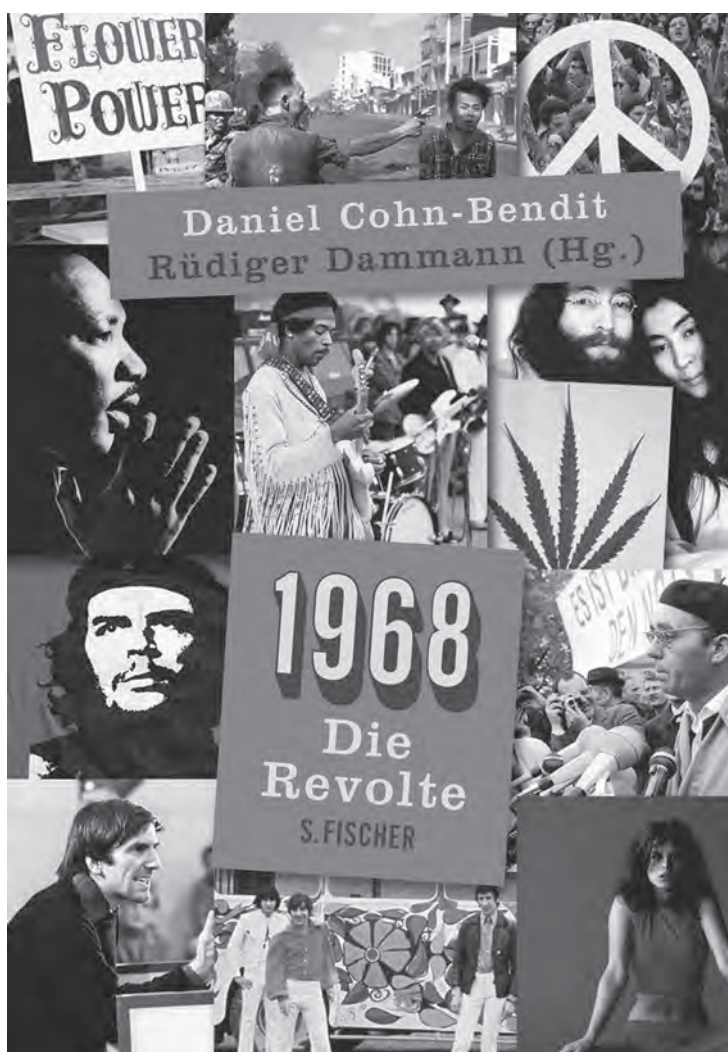
In hun boek "Mind Siege", (Thomas Nelson, 2000), hebben Tim Lohay en David A. Noebel de gevolgtrekkingen bevestigd van Riches over dit internationale netwerk van invloed: "Onder de organisaties van financiële steun bevinden zich de Frankfurter Schule, de linkervleugel van de Democratische Partij, de Democratic Socialist of America, de universiteit van Harvard, de Universiteit van Yale, de Universiteit van Minnesota, de Universiteit van Californië (Berkeley), en twee duizend andere colleges en universiteiten".

Iemand als Daniel Cohn-Bendit ("Dany le Rouge"...), voornaamste aanstoker van mei 68 in Frankrijk, toont de invloed van de marxistische gedachte op de moderne maatschappij, en ook haar aanpassing aan het mondialisme. Het gaat zeker niet om een zuiver en orthodox marxisme, maar profiteert het marxisme niet van die verdeeldheid en van die interne strijden om zich meer te verbreiden?

Cohn-Bendit, anarchist, vóór de vrije keuze op seksueel gebied (met inbegrip voor de minderjarigen), vóór de vrijgeving van de lichte drugs, heeft zich sindsdien omgeschoold tot de promotie van het Europa van Brussel en van de nieuwe ecologische godsdienst.

Welke de werkelijke bedoelingen van al deze bewerkers van het wereldomspannend marxisme en hen voor wie zij werken ook zijn, voor de zoveelste keer is goed aangetoond dat Rusland, op de een of andere manier, met opzet of bij toeval, dankzij zijn handlangers en dankzij onnozele anarchisten, er geweldig in geslaagd is zijn dwalingen over de hele wereld te

verspreiden: een wereld zonder God, waarin de godsdienst nog slechts privézaak is en waarin de opvoeding de kinderen vormt tot denken en leven zonder God; een materialistische wereld die als spiritualiteit niets meer heeft dan de verdediging van Moe-

der Aarde; een wereld in voortdurende revolutie tegen het gezag, revolutie die nu eens bloedig, dan weer van "peace and love" tendens is; een wereld die zich steeds meer onderwerpt aan nieuwe heersers, de heersers van de Nieuwe Wereldorde, dankzij de enorme manipulatie van de media en van het "politiek correct"; wereld die toch gezworen had: "Geen God, geen heerser"...

Rusland heeft zijn dwalingen verspreid.

¹ In januari 2007 heeft de voormalige generaal van de Roemeense geheime dienst, Ion Mihai Pacepa, aan het Na-

tional Review Online onthuld, dat het toneelstuk "Der Stellvertreter" van Rolf Hochhuth, geschreven en gebruikt was door de KGB om paus Pius XII in opspraak te brengen. Ondervraagd door Zenit heeft pater Peter Gumpel, rapporteur van de zaak van de zaligverklaring van Pius XII, eraan herinnerd dat Erwin Piscator, een handige regisseur en producent, Hochhuth te hulp gekomen was om dit leugenachtige stuk te schrijven. "In het Vaticaan wist men al lang, dat het bolsjewistische Rusland de oorzaak was van deze opspraakcampagne tegen Pius XII. (...) In de landen die na de tweede wereldoorlog bezet waren door de communisten, werd "Der Stellvertreter" van Hochhuth verplicht eenmaal per jaar opgevoerd in alle grote steden". Pater Gumpel verklaart nog, dat de communistische dagbladen en tijdschriften, zoals l'Unità in Italië en l'Humanité in Frankrijk, een grote propaganda voor het werk van Hochhuth hebben gemaakt, en blijven maken.

² De actie van Dada was een blijvende revolutie van het individu tegen de kunst, de moraal en de maatschappij; en de surrealisten verwierpen niet alleen elke godsdienst en elk gezag, maar zelfs elke rationele gedachte, ten gunste van de droom, het onderbewustzijn en het automatisch schrijven (spiritisme).

³ Vgl. "Le livre noir du communisme », Collectif, door Robert Laffont, 1997.

⁴ "Zij die, in het Westen, verwachten dat wij het socialisme opgeven, doen verloren moeite" (Mikhail Gorbachov, Perestrojka, nieuwe inzichten over ons land en de wereld, Parijs, Ed. "J'ai lu", 1987.

⁵ Pascal Bernardin, in Le Sel de la terre, nr. 53, zomer 2005.

Deze studie heeft voornamelijk gebruik gemaakt van de volgende vier artikelen: "Rusland zal zijn dwalingen over de wereld verspreiden" van Pascal Bernardin, in Le Sel de la terre nr. 53, zomer 2005; "Waarom Rusland toewijden aan het Onbevlekt Hart van Maria" van pater Patrick Duverger, in Le Saint-Pie nr. 175 van juni 2009; "Onze Lieve Vrouw en de rode draak" van M. l'abbé Philippe Lovey, in Sonnailes van mei-juni 2009 en "The Frankfurt School: Conspiracy to corrupt", door Timothy Matthews.

De roeping tot het leven van de Karmel

Mère Marie-Béatrice

Het jonge meisje dat God naar de Karmel roept kan het niet laten, een bepaalde vrees te hebben voor het onbekende. Zij stelt zich het leven van de Karmel voor als streng en voorbehouden aan een elite wie het gebed en de opoffering aantrekken, wat niet helemaal juist is.

De Karmel is voor alles een roeping tot de contemplatie, een inwijding in het leven van vereniging met God. In het algemeen heeft het meisje, dat tot het karmelitaanse leven geroepen wordt, de ervaring van de Liefde van God opgedaan, ook smacht zij naar de eenzaamheid, de scheiding van de wereld, om inniger van haar Welbeminde te genieten. "O Eeuwig Woord, Woord van mijn God, ik wil mijn leven doorbrengen met naar uU te luisteren, me heel volgzzaam te maken, om alles van U te leren": deze passage van het beroemde gebed van de gelukzalige Elisabeth van de H. Drie-eenheid geeft een goed voorbeeld van het karmelitaanse ideaal. Het is dus de dorst naar God, die de ziel naar de karmel leidt, het verlangen Hem steeds meer te beminnen, haar leven geheel door te brengen alleen voor Hem, als een voortdurende aanbidding, om Hem "liefde voor liefde" terug te geven.

De liefde tot God: haar ontwikkeling

Maar deze liefde tot God, hoe sterk zij ook is, moet sterker worden en groeien op gevaar af van te verkwijnen, zelfs te sterven; daarom de noodzaak niet alleen van een grote trouw aan God bij al wat Hij vraagt, hetzij via de oversten of de regel, maar ook een diep geloof. De geest en het hart

van de karmelietes verlangen ernaar God te zien, Hem te beschouwen en van Hem te genieten. Het geloof zal, gedeeltelijk tenminste, de sluiers die

se kloosterorde weet; het kader maakt haar weinig uit, wat zij wil is de Welbeminde dienen, vol vertrouwen dat Hij haar de nodige genaden zal ver-

Een gekroonde novice

Hem verbergen, verscheuren. Hoe meer God aan het licht komt voor haar inwendig oog, hoe heerlijker zijn volmaaktheden haar lijken, des te hartstochtelijker bemint zij Hem. De liefde wordt zo de grote begunstigde van het geloof, en de hoop heeft geen ander doel dan Hem deze begeerlijker vereniging te doen toekomen. Dit volmaakt beleefde theologale leven verduidelijkt goed het ideaal van de Karmel. Het vurig verlangen naar de goddelijke intimiteit heeft het meest de overhand in de ziel van het jonge meisje, dat tot de Karmel geroepen is, zo zeer dat zij, als zij zich aanmeldt, niets, bijna niets van de karmelitaan-

lenen om volledig aan zijn roep en aan zijn verlangens te beantwoorden. Deze zielsinstelling vraagt een grote edelmoedigheid, standvastigheid, en een tegelijk vertrouwende en absolute overgave in de handen van Hem door Wie zij zich bemind weet.

De apostolische uitstraling

Onze Vader Johannes van het Kruis leert dat "het medelijden voor de naaste des te meer groeit naarmate de ziel zich uit liefde verenigt met God, want zij bemint meer en zij verlangt meer dat juist deze God bemind en geëerd wordt door alle mensen". Als de apostolische bezorgdheid de

De zusters in het koor

In gebed bij het H. Hartbeeld op de binnenplaats

zorg van iedere christelijke ziel is, zij is het heel speciaal van de karmelitaanse ziel.

Onze Heilige Moeder Theresia van Jezus heeft in deze zin een heel duidelijke oriëntatie aan de karmelitaanse Hervorming gegeven. Het schouwspel van de ongelukken van het christendom in Frankrijk wekte in haar ziel het verlangen op, alles te doen wat zij kon om zoveel mogelijk zielen van de hel weg te halen. Maar hoe kan de verborgen en van de wereld gescheiden karmelietes een werkelijke invloed hierop hebben? Men moet zich verla-

ten op de werkzaamheid van het gebed en van de gemeenschap der heiligen. Door de persoonlijke heiliging en het voortdurende gebed wendt de karmelietes haar invloed aan voor de zielen. "Omdat Onze Heer verblijft in onze zielen, is zijn gebed voor ons", schreef de gelukzalige Elisabeth van de Drie-eenheid, "... voor Hem bovendien een aanvullende mensheid te zijn waarin Hij kan aanbidden, goedmaken, redden"...

Het karmelitaanse apostolaat is vooral gericht op de priesters en de verdedigers van de H. Kerk. De H. The-

resia van het Kind Jezus verzekerde, dat zij naar de karmel was gekomen om vooral voor de priesters te bidden, en paus Pius XI heeft haar daarom de patrones van de missies gemaakt.

Het dagelijks leven

Het komt niet zelden voor, dat de jonge meisjes die zich door de Karmel aangetrokken voelen, zich afvragen hoe zij dit leven van eenzaamheid en stilte zullen kunnen volhouden, alsof de karmelietes alleen haar cel zou verlaten om zich bezig te houden met de beschouwing! Al leeft de karmelietes een gedeelte van de dag alleen, zij neemt ook deel aan het leven van de gemeenschap, dat tegelijk een sterke steun is, zowel materieel als moreel en geestelijk, en de gelegenheid om zich praktisch te oefenen in de deugd, te groeien in de liefde tot God en de naaste. Sinds er geen lekenzusters meer zijn in de Karmel – wat trouwens meer overeenkomt met wat onze heilige Moeder Theresia voor haar dochters wenste – zijn de karmelietessen verplicht heel wat werk voor hun rekening te nemen, zoals de was, het naaiwerk, het koken, de tuin, het huishouden... Het voorschrift van het werk verbonden aan de

In de bakkerij

geloofte van armoede neemt overigens een grote plaats in bij de Karmel. De karmelietessen leggen zich toe op bepaalde werken, zoals het naaien van

de liturgische gewaden, het altaarlinen, mantilla's, scapulier, en enkele andere artistieke werken. Het in zijn geheel gezongen goddelijk officie, gevoegd bij twee uur meditatie dagelijks en het half uur geestelijke lezing vermindert tot vier of vijf uur het dagelijks werk, dat een steeds hernieuwde gave van zichzelf eist. Laten we daar ook bijvoegen dat onze heilige Moeder Theresia, in haar wijsheid, de dag heeft onderbroken door twee recreaties, waarin alle zusters elkaar ontmoeten om "samen te praten en zich te ontspannen".

De volharding in de roeping

Een bedenking die vaak gemaakt wordt, is, dat de karmel een te hoge roeping is, en dus min of meer onbereikbaar voor jonge meisjes van de 21ste eeuw... Dat is gedeeltelijk waar als men deze roeping op een menselijke manier bekijkt, maar als men haar vanuit bovennatuurlijk gezichtspunt beschouwt, vervalt deze bedenking. Het feit van zwakker te zijn vormt geen obstakel, als men zich verlaat

op de genade van God: "Ik kan alles in Hem die me versterkt". Het geloof in de goddelijke genade ontbreekt dikwijls het meest, veel meer dan de gezondheid... De karmelitaanse roeping verlangt dat men een goed oordeel heeft. Zonder dat oordeel loopt de ziel het risico, zich te verliezen in de details, de middelen voor het doel te nemen, en het perfectionisme voor de perfectie. De trouw aan de regel en aan de kleinste details van de kloosterorde is slechts een middel om onze liefde voor God te bewijzen, zoals de H. Theresia van het Kind Jezus zo goed heeft onderwezen.

De angst om te lijden, het gebrek aan offergeest beletten heel wat jonge meisjes, aan hun roeping te beantwoorden. Zij zien alleen de negatieve

kant van het kloosterleven, terwijl het leven, doorgebracht in de intimiteit van God alles verlicht, zelfs het lijden. Deze dorst naar geluk, die men vindt in alle menselijke harten, wordt wonderbaarlijk goed verzadigd door een leven dat geheel aan God is gewijd, dat al de voorkamer van het Paradijs is.

Tenslotte. De karmelitaanse ziel is niet gericht op de vooruitgang van haar volmaaktheid; zij kijkt naar haar Welbeminde, zij bemint Hem en zij verwacht alles van Hem: "Wij karmelietessen, wij heiligen ons door de blik. Door de ogen te richten op Jezus Christus, beminnen wij Hem tot wij ons veranderen in Hem" (Mère Marie de Jésus-Mercier).

O ver visioenen en openbaringen

Wat we ook op bovennatuurlijke manier hoorden, we moeten het slechts aannemen in zover het overeenkomt met de evangelische wet. *Boek II van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 21.*

Als de eeuwige Vader ons heeft gesproken door Jezus Christus, zoals de Apostel ons verzekerd, dan beledigen we Hem, door Hem visioenen en openbaringen te vragen. *Ibid., hfdst. 22.*

De grote regel om niet bedrogen te worden bij bepaalde mededelingen die men van God krijgt, is zijn hart uit te storten bij zijn geestelijk leidsman; want men zal er nooit voldoening,

of door een touw, daar immers zowel de een als de ander hem verhindert te vliegen?

Het is ook onverschillig, of uw ziel een grote of een kleine gehechtheid heeft aan iets dat geschapen is, daar zowel het een als het ander de goddelijke vereniging zal verhinderen. *Boek II van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 11.*

Het is betreuenswaardig, te zien dat zielen, als grote schepen beladen met enorme rijkdommen aan deugden, nooit de haven van de vereniging met God bereiken, omdat zij niet de moed

Stelregels van de H. Johannes van het Kruis

noch kracht, noch licht, noch zekerheid van hebben, als men er niet met hem over gesproken heeft, aangezien hij op aarde is aangesteld als onze rechter over alles, zelfs over wat van God komt. *Ibid., hfdst. 22.*

Er valt meer te vrezen van het bedrog van de duivel in het goede dan in het kwaad. *Boek III van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 36.*

God waardeert meer in u, dat u er toe kwam voor zijn liefde de ondankbaarheden, beledigingen, ziekten, dorheden en andere dergelijke zaken te verdragen, dan alle visioenen, openbaringen, vertroosting en andere gunsten, die u kunt hebben. *In zijn Spreuken, 5.*

Over de beschouwing en de vereniging met God

Om naar God te gaan, moet men zich leeg maken van alles, wat niet God is. *Boek III van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 6.*

Wat maakt het een vogel uit, of hij wordt tegengehouden door een draad

hebben, een kleine onvolmaaktheid te overwinnen, zoals bijvoorbeeld te veel spreken, enz. *Ibid.*

Waarom stelt u het uit, het schepself, dat niets is, te verlaten, om u door liefde te verenigen met uw God, die alles is? *In zijn raadgevingen, 21.*

De goddelijke vereniging bestaat erin, de ziel te houden in een totale verandering van zijn wil in die van God. *Boek II van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 11.*

Het is het nuttiger, God gewoon zijn noden onder het oog te brengen, dan Hem hulp te vragen, hetzij omdat Hij beter dan wij weet wat wij nodig hebben, hetzij omdat de vriend meer medelijden heeft met zijn vriend, als Hij hem zo gelaten ziet, hetzij omdat de ziel op deze manier minder te vrezen heeft, dat er eigenliefde in zijn vraag is. *In zijn Levende Liefdesvlam.*

Het grote geheim om de wereld zonder moeite te overwinnen en langzamerhand de obstakels te verbreken die de goddelijke vereniging verhin-

deren, is ijverig te zijn in het gebed. *In zijn Spreuken, 25.*

De minste aanraking of omgang die men heeft gehad met God, voldoet meer dan wat men zou kunnen verwachten voor alle smarten die men zou hebben geleden in Zijn dienst. *Boek II van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 26.*

Het probate middel, om van God te krijgen wat wij willen, is heel de kracht van ons gebed te zetten, niet op het vragen van wat wij willen hebben, maar op dat wat God van ons wil hebben. *Boek III van de Bestijging van de Berg Karmel, hfdst. 43.*

De ziel die zich laat verleiden tot praten en tot veel spreken met de mensen, spreekt niet graag met God; want de conversatie met God trekt de ziel naar binnen, in de stilte en naar de vlucht van de schepselen. *Brieven, 2.*

Johannes wordt als zoon van Gonzalo de Yepes en Catalina Alvarez geboren in 1542 te Fontiveros in Oud-Castilië. Gonzalo is aristocraat, Catalina stamt uit een eenvoudig milieu; Gonzalo sterft in 1545.

In 1551 vestigt de familie zich in Medina del Campo waar Catalina werk vindt. Johannes begint zijn veelzijdige natuurlijke talenten te tonen: artistieke talenten, hij houdt van het schone; intellectuele gaven, hij staat open voor de zaken van de geest; godsdienstige gaven, hij vertoont veel godsvrucht en vooral heeft hij de zin van dienstvaardigheid voor de zijnen en de armsten, of voor zieke en lijdende mensen. Hij bezoekt de scholen van de stad, eerst het college van de broeders van de Doctrine, daarna het college van de jezuïeten, en hij vervult vele taken in het hospitaal.

In 1563, op twintigjarige leeftijd, neemt hij het habijt aan in de Karmel, onder de naam Johannes van St. Matthias. De mariale orde, naar Europa gekomen met de terugkeer van de kruistochten in de 13de eeuw, heeft zich zojuist gevestigd in de stad. Zijn grote broer Francisco, die voor altijd zijn vertrouwen zal blijven, sticht er een gezin.

Na het noviciaatjaar en de kloostergelofte vertrekt hij naar Salamanca, naar het college St. Andreas van de Karmel, om de scholastieke studies af te maken. In 1567 komt hij enkele dagen terug naar Medina, om zijn eerste H. Mis op te dragen in tegenwoordigheid van zijn broers, zijn familie en de vrienden van het klooster. Hij ontmoet de H. Theresia van Avila (1515-1582), die zojuist een karmel van haar hervorming heeft gesticht in de stad en karmelkloosters wil stichten. Johannes dacht toen aan de Chartreuse als intensere plaats van contemplatie, moeder Theresia raadt hem dat af...

Een jaar later, in 1568, vangt hij met twee andere gezellen, in een krot van het afgelegen dorp Duruelo, een leven van terugkeer tot de primitieve praktijken van de Orde aan. Theresia waakt over het welslagen van de onderneming, die niet zonder moeilijkheid is begonnen. Zeer snel wordt Johannes opleider van nieuwe leden. Er komen enkele nieuwe

stichtingen uit voort: Mancera, Pastrana. Theresia werd door de autoriteiten van de Kerk naar de Incarnatie van Avila gestuurd, het grote klooster waar zij op twintigjarige leeftijd was ingetreden, om er haar Hervorming in te voeren. In 1572, liet zij Johannes daar voorgoed komen, met een andere ongeschoeide broeder, vooral om de slotzusters geestelijk te begeleiden.

Op 2 december 1577 ontvoerd door de broeders van de orde van de karmel, van het klooster van de Incarnatie te Avila, waar hij woonde als gewone biechtvader van de zusters, wordt hij opgesloten

in het klooster van de karmel te Toledo. Daar schrijft hij namelijk, in het drama van een nacht waarvan hij het einde niet ziet, zijn eerste grote dichtwerken: speciaal, in de kersttijd, die over de Menswording en, in de paastijd, de Zang van de ziel en de Bruidegom. Hij ontsnapt uit het klooster op 17 augustus 1578, op de dag na het feest van Maria Tenhemelopneming.

Om te proberen, de situatie te kalmeren, sturen de hervormde broeders van hem na Jaén in het zuiden van

Spanje. Hij begeleidt ook de H. Theresia bij haar laatste stichtingen. Nabij de universiteit van Baeza opent hij nog een karmelitaans college voor de jonge studenten van de hervormde tak. Na de dood van de heilige hervormster in 1582, wordt hij prior van het klooster van Granada. Daar brengt Johannes al zijn talenten als geestelijk leider en schrijver aan het licht; hij maakt andere gedichten en schrijft al zijn grote Geschriften; hij toont ook zijn talenten als overste van hervormde gemeenschappen. Altijd vergezeld door een lekenbroeder, gewoon gezeten op de rug van een ezel, reist hij veel om de nieuwe kloosters van broeders en zusters aan te moedigen. In 1589 wordt hij tot prior van het klooster van Segovia gekozen.

Terwijl hij tegenwoordig is geweest bij de start van de karmelitaanse Hervorming en er verschillende verantwoordelijkheden van heeft gedragen, behalve die van provinciaal overste, wordt hij ten slotte opnieuw aan de kant geschoven in 1591, bij de Hervormden zelf. Een algemeen kapittel wil hem laten stichten in Mexico; op 10 augustus trekt hij zich terug in de kluis dicht bij de Peñuela, terwijl hij een koorts heeft, die hem niet meer zal verlaten. Op 28 september gaat hij naar het klooster dat het meest nabij is, in Ubeda, om er zich te laten verplegen. Omgeven door de broeders van de kleine gemeenschap, sterft hij in de nacht van 13 op 14 september 1591, na aan de prior gevraagd te hebben om bij wijze van gebed voor de stervenden het Hooglied te lezen, dat zijn hele leven in hem gezongen had.

Heel zijn leven wordt gemarkeerd door een zeer sterke geestelijke en apostolische ervaring. Zijn grote werken zijn het Geestelijk Hooglied, de Bestijging van de Berg Karmel, de Donkere Nacht, en de Levende Vlam van Liefde. De geschriften van deze kerkleeraren vormen een van de hoogpunten van de christelijke mystiek.

H. Johannes van het Kruis

(1542-1591)
24 november

Nieuws uit de Kerk en de wereld

De pro-life aanhangers winnen terrein in Spanje

Een opiniepeiling, die gehouden is tussen 28 september en 1 oktober, toont aan, dat 46% van de Spanjaarden zich verzet tegen het wetsontwerp van liberalisatie van de abortus tegen 44 % die zich ervoor verklaren. De vorige opiniepeiling, die in mei gehouden werd, toonde dat bijna 47% van de Spanjaarden toen het ontwerp steunde tegen 46% die zich ertegen verzette. Maar, omdat de media en de politieke klasse in Spanje in meerderheid propagandisten van het recht op abortus zijn, kunt u zich de vruchten voorstellen, die de boodschappen van de Kerk en van de pro-life organisaties zouden kunnen dragen, als zij een betere toegang hadden tot de media, of als zij beter ontvangen werden...

Werken op zondag

Frankrijk heeft officieel een gebod van de Kerk verworpen (namelijk het 3de gebod van God): u zult geen slafelijk werk doen op zondag en op de verplichte feestdagen.

Hier volgt alles wat de krant "La Croix" op 24 juli wist te zeggen, uit de pen van zijn redacteur Michel Kubler:

"Men moet hier vooral denken aan de andere, niet commerciële redenen, die men kan hebben om gehecht te zijn aan deze dag die, naar gewoonte, niet is zoals de andere dagen. En niet alleen - noch, durven wij zeggen, op de eerste plaats - voor religieuze motieven. (...) Het is echter helemaal niet noodzakelijk gelovig te zijn, om op de zevende dag van iedere week, het vitale karakter van een dergelijke rust te voelen: een tijd die niet alleen gewijd is aan het zich herstellen van de vermoeienissen en de zorgen van het dagelijks leven, maar ook aan het weer aanknopen met wat zijn

zin geeft aan het alledaagse leven. Het eerste doel van een zondag die deze naam waardig is, is niet God, maar de mens".

Het Verdrag van Lissabon

De Ieren zwerden uitgenodigd om opnieuw te stemmen vóór of tegen het Verdrag van Lissabon. Zij hadden "slecht gestemd" de laatste keer, dus men heeft ze opnieuw laten stemmen. Als de Europese Unie een democratisch systeem was, zou het ondenkbaar zijn een soeverein volk opnieuw te laten stemmen, terwijl dit zijn beslissing heeft gegeven. Het Verdrag van Lissabon is als de spinazie: zelfs als u het niet wilt (zoals in Frankrijk, in Ierland en in Nederland), men zet het bord weer voor u neer. Pierre Lellouche, Franse staatssecretaris van de Europese Zaken, heeft over Vaclav Klaus, wiens land het Verdrag van Lissabon nog niet geratificeerd heeft, gezegd:

"Klaus zal niet lang weerstand kunnen bieden (...) De druk op hem om te tekenen zal erg sterk zijn (...) als hij helemaal alleen het institutioneel lot van 500 miljoen Europeanen wil blokkeren, zullen er onaangename dingen gebeuren met de Tsjechische Republiek". Men begrijpt waarom Europa hem doet denken aan het Pact van Warschau!...

Laatste uitvinding van de terroristen: de zetpil

Op 28 augustus jl. dient Abul Khair, een gezochte islamist, zich aan bij het paleis van prins Mohammed bin Nayef, verantwoordelijk persoon voor de strijd tegen het terrorisme in Saoedi Arabië en, bovendien, zoon van de minister van Binnenlandse Zaken van het koninkrijk. Het is de tijd van de traditionele receptie, georganiseerd voor het beëindigen van de vasten. De man komt zich overgeven en

om de clementie van de prins smeken, zegt hij. Maar nauwelijks komt de heer des huizes naderbij, of de terrorist hanteert een mobiele telefoon. Een explosie weerklinkt. Als door een wonder komt Mohammed bin Nayef er met enkele schrammen van af. Wat zijn bezoeker aangaat, die is in het vertrek verspreid in zeventig stukken. Hij heeft zichzelf opgeblazen met zijn bom. Abul Khair heeft niet een explosief gebruikt, dat aan zijn riem was bevestigd om zijn doel te bereiken, klassieke techniek bij de kamikazes. Hij droeg zijn bom - en dat is een primeur, benadrukken de analisten van het bericht - in zijn lichaam. Eigenlijk een toegediend explosief, of liever ingebracht als een zetpil. De kamikaze hoefde het slechts in werking te zetten met behulp van zijn mobiele telefoon.

De ondergang van het catholicisme in België

Een analyse, van 2006 en vorig jaar gepubliceerd, van het Centrum van politieke wetenschappen van de KUL (katholieke universiteit van Leuven, Vlaamse vleugel), uitgevoerd op verzoek van de bisschoppenconferentie, stelt vast dat de religieuze praktijk met grote snelheid instort. De zondagspraktijk wordt geschat op 7% van de bevolking tegen 11% in 1998 en 47% in 1960. Volgens Leuven kennen "de drie voornaamste katholieke rituelen een ongekende verkoeling": het aantal doopsels van kinderen is tot 57% teruggedaald, dat van de kerkelijke huwelijken tot 25%, en de christelijke begrafenissen betreffen niet meer dan 6 op 10. In het aartsbisdom Mechelen-Brussel, met de regio Brussel, is neergang het ergst.

Maar nog veel verontrustender, en doorslaggevend criterium: dat van het "vruchtbaarheidspercentage" in roe-

pingen, dat de komende verdwijning van het Belgische katholicisme aankondigt. De Belgische katholieke Kerk van 2009 telt diocesane 3750 priesters; in 1960 waren het er 10.400. Dit jaar zijn er zeker drie priesterwijdingen geweest van Frans sprekers in Brussel, op 19 september jl., maar één enkele diocesane priester voor het Nederlands sprekende deel, dat vroeger zo bekend stond als katholiek.

“We zouden volgend jaar twee wijdingen moeten hebben in het bisdom Mechelen-Brussel. Eigenlijk is er nog geen enkele te verwachten”, noteert pater Eric de Beukelaer, woordvoerder van de bisschoppen van België. In het seminarie van Louvain-la-Neuve, zijn dit jaar slechts negen van de 40 kamers door seminaristen bezet.

Frankrijk oordeelt, dat het in een staat van uiterste armoede is met 740 diocesane seminaristen, voor een bevolking die 5,8 keer groter is dan haar buur aan de andere kant van Quiévrain. Met minder dan 80 seminaristen is België grosso modo in een tweemaal zo slechte positie als Frankrijk. Bovendien is er niet, zoals in Frankrijk, een reserve van bijna 150 seminaristen van traditionele ritus...

Maar wees gerust, kardinaal Godfried Danneels, die (voor nog enkele weken) voorzitter is van dit faillissement, verklaart dat “wat de Kerk in aantal heeft verloren, zij in kwaliteit heeft gewonnen”.

Bedankt, Eminentie.

Heiligverklaring van Pater Damiaan

Op zondag 11 oktober heeft paus Benedictus XVI in Rome Pater Damiaan heilig verklaard. Het Belgische koningshuis, enkele ministers en heel het Belgische episcopaat waren aanwezig – zeer tot ongenoegen van de laïcistische fanatieken.

Omdat het beeld van Pater Damiaan zich bevindt in het Amerikaanse Capitool en omdat de heilige missionaris zijn apostolaat had uitgeoefend op Hawaï (vgl. PQR 094), heeft president Obama de volgende verklaring afgelegd:

“Ik wil mijn diepe bewondering uitdrukken voor het leven van de gelukzalige Pater Damiaan, die zondag door de Heilige Vader, Benedictus XVI wordt heiligberklaard. Ik grijp ook deze gelegenheid aan om mijn beste wensen aan te bieden aan het koninkrijk België en aan zijn volk, dat er trots op kan zijn, Pater Damiaan onder zijn “grote” burgers te rekenen.

Pater Damiaan heeft ook een speciale plaats in de harten van de bewoners van Hawaï. Ik herinner me talloze geschiedenissen in mijn jeugd over zijn onvermoeibare werk om de melaatsen te verzorgen, die buiten de maatschappij gestoten waren. De stappen van Jezus volgend in de dienst aan de melaatsen, heeft Pater Damiaan de stigmatiserende effecten van deze vreselijke ziekte kunnen veranderen, door een stem te geven aan de stemlozen, door zelfs zijn eigen leven aan te bieden als uiterste offer, om hen hun waardigheid als personen terug te geven.

In onze tijd, waarin miljoenen mensen in de wereld aan een ziekte lijden en vooral door de pandemie van de aids, zouden wij het voorbeeld van Pater Damiaan moeten navolgen in antwoord op de dringende oproep om de zieken te verzorgen en te genezen.

Ik voeg mijn gebeden bij die van personen van alle godsdiensten, die bijeenkomen rond de heilige Pater, evenals bij die van de miljoenen katholieken in de wereld, die het buitengewone leven en getuigenis van Pater Damiaan vieren.”

Grenzen en realiteiten van het oecumenisme

De orthodoxe aartsbisschop Hilarion van Volokolamsk, voorzitter van het departement voor de buitenlandse relaties van het patriarchaat van Mos-

kou, was onlangs in Rome. Hij heeft opnieuw de gezamenlijke wens bevestigd van de twee partijen voor een komende ontmoeting tussen Benedictus XVI en de nieuwe patriarch van Moskou. Betreffende de relaties tussen katholieken en orthodoxen heeft hij afwezigheid van missie-ijver verlangd. Maar met betrekking tot de verdediging van de christelijke Traditie in een geseculariseerde wereld, heeft aartsbisschop Hilarion verklaard:

“Wij steunen de paus in zijn engagement voor de verdediging van de christelijke waarden. Wij steunen hem ook wanneer zijn moedige verklaringen negatieve reacties oproepen van de kant van bepaalde politici of publieke personen, of wanneer zij gegijzeld worden of verloochend door bepaalde media. Wij geloven, dat hij de plicht heeft, te getuigen van de waarheid en wij zijn dus met hem, zelfs wanneer zijn woord tegenstand ontmoet.”

Het ontvangen van de H. Communie

Kardinaal José Luis Cipriani, aartsbisschop van Lima in Peru, en lid van de Congregatie voor de goddelijke Eredienst, heeft zijn kudde, in een preek op 23 augustus, eraan herinnerd, dat de gewone manier om de H. Communie te ontvangen de traditionele manier is (op de tong) en dat de communie op de hand slechts op titel van buitengewone toestemming was toegestaan.

Hij volgt slechts de nieuwe tendens van herstel van het Vaticaan op dit gebied.

Op 22 juli jl. heeft kardinaal Cañizares aan “Life Site News” verklaard: “Het is de zending van de Congregatie voor de goddelijke Eredienst en de sacramenten, te werken om het gezag van paus Benedictus XVI te steunen over de traditionele praktijken van de liturgie, zoals het geknield en op de tong ontvangen van de communie.”

“The 13th Day”

In de Verenigde Staten is op 13 oktober een film over Fatima in de bioscopen gekomen. Hij is geleverd door

Ignatius Press, een befaamd conservatieve uitgeverij.

De film is gedraaid in Portugal en in het Verenigd Koninkrijk.

Anthony Ryan, de publiciteitsdirecteur, beschrijft de film als een "tegengif" voor onze tijd.

De Amerikaanse oversten terughoudend tegenover de apostolische visitatie

De Congregatie voor de Geloofsleer heeft tot een apostolische visitatie besloten, toevertrouwd aan Mgr. Blair, bisschop van Toledo (Ohio), om bepaalde leerstellige posities van de LCWR (conferentie van de oversten van congregaties, die ongeveer 800 oversten van kloosterorden omvat), speciaal over de ontvangst van de brief *Ordinatio sacerdotalis* van Johannes Paulus II (brief die de traditionele katholieke leer over de onmogelijkheid om vrouwen tot priester te wijden) of de ontvangst van *Dominus Iesus* (document dat de traditionele leer over het enige middelaarschap van Christus en de Kerk voor het heil van de mensen) te onderzoeken.

Welnu! In zijn persbericht beklagt de LCWR zich over het gebrek aan transparantie over de motieven en de bronnen van deze enquête. Het is toch algemeen bekend, dat verschillende Amerikaanse zusters die theoloog zijn, theologische stellingen als het minst "problematisch" hebben beoordeeld, vooral over de kwestie van het vrouwelijk priesterschap en het gebruik van een dit insluitende taal - bijna verplicht geworden! - in het theologische gesprek. Wat is er meer normaal dan dat Rome de verspreiding van zulke stellingen probeert te schatten?

Nieuwe media-"aanslag" voorzien tegen de Paus: Een natte voetzoeker!

Op 23 september kwam de Zweedse televisie terug op de aanklacht in de zaak Williamson, met deze keer een frontale aanval op de paus: Hij wist en hij heeft gelogen!

Met tot besluit twee "getuigenissen" van hoge prelaten:

1. Een interview van de bisschop van Stockholm, Mgr. Arborelius, vriend van de kardinalen Lehmann en Kasper. De journaliste die hem ondervraagt, verklaart: "De Paus en de kardinalen die belast zijn met de zaak, verzekeren aan de hele wereld, dat zij niets geweten hebben van het interview [van Mgr. Williamson met de Zweedse TV], maar dat is niet waar". De bisschop, ver van in verzet te komen, zegt: "Wij van onze kant hebben de informatie doorgegeven. Dat wil zeggen op de gebruikelijke manier, de plaatselijke Kerk geeft de belangrijke informatie, die de Kerk betreffen, door aan de vertegenwoordiger van de Paus [aan de nuntius]".

2. Een interview met kardinaal Kasper, voorzitter van de Raad voor de Eenheid van de Christenen, dat dateert van juli jl., tijdens zijn bezoek aan het festival van de koren *Pueri Cantores* in Stockholm, die beweert dat, volgens hem, de sympathieën van Williamson voor het ontkennen van de Holocaust allang bekend waren en dat hij zich verwondert, dat de Commissie *Ecclesia Dei* in het duister is gebleven. Men hoeft geen ervaren onderzoeksrechter te zijn om dadelijk te zien, dat dit zogenaamd "nieuwe" dossier een zuiver slecht stuk montage is, dat strikt genomen niets nieuws bevat.

Arborelius zegt niet, dat hij kennis heeft gehad van het interview van Williamson voor de verspreiding ervan op 21 januari, noch vooral dat hij dit interview voor deze datum doorgegeven heeft aan de nuntius. Kasper zegt het evenmin. Of liever, hij formuleert iets dat op een *restrictio mentalis* (de waarheid in het midden laten) lijkt, dat een bekentenis verbergt: voor het decreet had hij geen enkele interne informatie ontvangen - begrijp: officieel - van het Vaticaan.

Funciestoornissen in de Curie? Oh ja! Ze hebben hierin bestaan: de mensen die het wisten, maar wie er het grootste belang bij hadden, dat de bom barst in het gezicht van kardinaal Hoyos en van de paus (Re? Kasper? En een bepaald aantal anderen

van minder gewichtigheid, zoals deze journaliste, die heeft verklaard het lang van tevoren geweten te hebben) hebben niets gezegd. Zij wisten het en zij hebben zich wel gewacht, de recht-hebbende te waarschuwen.

Daarentegen wisten, tot 21 januari, noch de paus het (die heeft het duidelijk verklaard in zijn brief aan de bisschoppen van de hele wereld), noch bijgevolg het Staatssecretariaat en kardinaal Hoyos, die de zaak praktisch dag en nacht met hem volgden.

Interview met kardinaal Hoyos op 25 september 2009 – Süddeutsche Zeitung (uittreksels)

- *Welke is uw rol geweest in het proces van de verzoening met de Lefebvristen?*

- Kardinaal Hoyos: Vanaf 1988 tot het jaar 2000 zijn alle gesprekken onderbroken geweest. Ze zijn pas in het jaar 2000 hervat en toen is er een nieuw proces begonnen, van zeer nabij gevolgd door kardinaal Ratzinger, die toen lid was van de Commissie "Ecclesia Dei". In 2001, in een consistorie onder voorzitterschap van de Heilige Vader, hebben alle aanwezige kardinalen het proces voor de terugkeer in gemeenschap van de Lefebvristen aanvaard.

- *Williamson vertelt, dat hij kennis met u heeft gemaakt tijdens een lunch.*

- Kardinaal Hoyos: Ja. Kort nadat de paus mij had benoemd als Voorzitter van de Commissie *Ecclesia Dei*, heb ik op een dag, na mijn werk in de Prefectuur van de Clerus een groep personen gezien, die midden in de zomer in toog gekleed waren. Ik heb aan mijn secretaris gevraagd, na te gaan om wie het ging. Hij heeft mij gezegd, dat het de Lefebvristen waren. Ik heb ze bij mij thuis uitgenodigd, en zij hebben de uitnodiging aangenomen.

- *En welke indruk hebben zij gemaakt?*

- Kardinaal Hoyos: Het waren sympathieke mensen, maar misschien een beetje teveel gefixeerd, - op bijna obsessieve manier - op een enkele zaak: duidelijk tonen, dat de bron van alle ongelukken van de Kerk en van de we-

reld, de hervorming van de misrite na het Concilie was. Ik had deze lunch niet georganiseerd om met hen te discussieren, ik wilde hen eenvoudig leren kennen.

- *Welke herinnering hebt u bewaard aan Williamson, na deze dag waarop u kennis gemaakt hebt met hem?*

- Kardinaal Hoyos: Hij heeft me een geschikte man geleken, maar van een heel speciaal slag. Ik heb me er rekenschap van gegeven, dat het geen idioot was, maar hij heeft me een beetje geobsedeerd en erg koppig geleken.

- *Naar welke eigenschap verwijst u precies, als u zegt "geschikt"?*

- Kardinaal Hoyos: naar een man, die zegt wat hij denkt. Williamson heeft me niet iemand geleken, die probeerde te bedriegen. Hij is me voorgelaten als een eenvoudige man, misschien erg extreem in zijn standpunten. Maar, alles samen genomen, een man van eenvoudige en oprecht geloof.

- *Heeft in het Vaticaan niemand geweten van de verklaringen van Williamson voor 5 februari?*

- Kardinaal Hoyos: Weet u wat het woord Vaticaan betekent?

- *Het is dus blijkbaar een geheel van instellingen, die onderling slecht communiceren.*

- Kardinaal Hoyos: Weet u met hoeveel wij zijn? Wij zijn heel talrijk. Ik weet zeker, dat er velen zijn die, zoals ikzelf, niet het minste idee hadden van wat een Zweeds televisienet opnieuw had uitgezonden, of van wat Williamson twintig jaar geleden, in Canada, had gezegd.

Ga uit van de volgende basis: in 1989 was ik bisschop van Pereira. Een arme bisschop van Pereira, bedolven onder het werk met zijn stad, zijn boeren, zijn inlanders, met een groot deel van zijn bisdom gelegen in een oerwoud, die begint te spreken over wat een bisschop, die ik zelfs niet kende, op een andere plaats heeft verklaard; zelfs als het waar is, dat ik monseigneur Lefebvre kende, omdat een van zijn zussen met haar echtgenoot in

Pereira woonde en monseigneur haar soms kwam opzoeken.

- *Een oude vriend?*

- Kardinaal Hoyos: Een vriendelijke kennis. Tijdens zijn laatste bezoek heb ik, geïnformeerd door zijn zus, aan haar gevraagd, of zij het, gegeven de ernst van de problemen met Rome, die al bestonden, nuttig zou vinden, dat ik een gesprek met hem had. Zij heeft nee gezegd. Dus, toen hij weer naar Pereira is gekomen, heb ik hem zelfs niet gezien.

- *Zou u hetzelfde weer gaan doen, wat u hebt gedaan in het geval van de Lefebvristen?*

- Kardinaal Hoyos: Precies hetzelfde! Wat betreft de excommunicatie. Ik werkte op een specifiek probleem, namelijk dat van vier bisschoppen, die zonder toestemming gewijd waren. Meer niet.

De zaak Williamson en de Duitse rechtspraak

In Duitsland is het ontkennen van de Holocaust strafbaar bij wet. In november 2008 had Mgr. Williamson, op doorreis in Beieren, verklaard, dat de gaskamers van de nazi's nooit bestaan hadden, en dat er "slechts 200.000 tot 300.000 Joden gedood waren".

Die verklaringen waren afgelegd in Duitsland, maar voor de Zweedse televisie; maar in Zweden bestaat er geen enkele wet tegen het negationisme. Vandaar de juridische moeilijkheid voor de onderzoekers. Een dagblad in München, de Süddeutsche Zeitung, heeft verklaard, dat het parket begin oktober een brief had ontvangen van de producenten van de Zweedse televisie, waarin zij ontkenning enige garantie aan Mgr. Williamson te hebben gegeven, dat het interview, gevoerd in het Engels, alleen in Zweden uitgezonden zou worden. Ruckdäschel, de Beierse onderzoeksrechter, verklaarde op 24 september jl. aan Catholic News Agency, dat er geen sprake was van uitlevering door Engeland. Volgens Johann Ploed, rechter van de stad Regensburg, zal Mgr. Williamson "waarschijnlijk een boete" krijgen, wat hem de gelegenheid zal bieden, niet voor de rechtbank te verschijnen.

Leerstellige gesprekken tussen de Heilige Stoel en de Priesterbroederschap

"Op maandagochtend 26 oktober zal de eerste vergadering plaatsvinden van de dialoog die gepland is met de Priesterbroederschap St. Pius X", heeft het Vaticaan in een persbericht aangekondigd.

"De ontmoeting zal plaats hebben in het Paleis van het Heilig Officie", heeft het Vaticaan gezegd, waarbij het verduidelijkte dat de inhoud van de gesprekken, die "de onbesliste leerstellige kwesties betreffen", niet bekend gemaakt zullen worden. Van de kant van het Vaticaan zullen deelnemen Mgr. Guido Pozzo, secretaris van de commissie Ecclesia Dei, speciaal opgericht na het schisma van de integristen om er een einde aan te maken, de secretaris van de Congregatie voor de Geloofsleer, Mgr. Luis Ladaria Ferrer, en de drie deskundigen van wie de namen al bekend gemaakt zijn: de Zwitserse dominicaan Charles Morerod, de Duitse jezuïet Karl Josef Becker en de vicaris generaal van het Opus Dei, de Spaanse prelaat Fernando Ocariz, alle drie raadslieden van de Congregatie voor de Geloofsleer, waarvan Ecclesia Dei deel uitmaakt.

Mgr. Bernard Fellay heeft als vertegenwoordigers van de Priesterbroederschap Sint Pius X voor de theologische gesprekken met de Congregatie voor de Geloofsleer benoemd: Mgr. Alfonso de Galarreta, directeur van het seminarie Nuestra Señora Corredentora van La Reja (Argentinië), pater Benoît de Jorna, directeur van het internationale seminarie Sint Pius X van Ecône (Zwitserland), pater Jean-Michel Gleize, professor in de ecclesiologie aan het seminarie van Ecône, en pater Patrick de la Rocque, prior van de priorij St. Louis te Nantes (Frankrijk).

Mgr. de Galarreta was al sinds april 2009 voorzitter van de commissie, die in de Priesterbroederschap belast was met de voorbereiding van deze gesprekken.

Kroniek van het district

I augustus - 15 oktober 2009

Zaterdag, 1 en zondag, 2 augustus

De pas gewijde pater Louis Bochkoltz draagt de H. Mis op in Gerwen, waarna hij zijn priesterlijke zegen geeft. De volgende dag is het kerk-schip in Den Haag aan de beurt.

Donderdag, 5 augustus

Einde Eucharistisch Meisjeskamp te Oosteeklo.

Maandag, 3 – zaterdag, 8 augustus

Franstalige Mariale Retraite gepreekt door de paters Castelain en Wailliez. Aantal deelnemers: 8

Zondag, 9 augustus

Pater de Beer ontvangt in Oosteeklo (B) bij een boer 13 jongens voor het zomerkamp, waarmee de leiders de handen vol hadden gedurende 11 dagen. De koeien toonden net zo veel haast te hebben als de jongens toen zij geroepen werden. De boer begrijpt soms ook niet, waarom ze niet willen komen ...

Maandag, 10 augustus

Pater Jacqmin neemt de Belgische catechismus op in een serie van 40 dvd's. (zie de advertentie in IB 246)

Donderdag, 13 augustus

Bezoek van pater Niklaus Pfluger, eerste assistent van de algemeen overste. Hij maakt gebruik van zijn bezoek aan Brussel om Antwerpen en Quiévrain aan te doen en er de medebroeders te groeten.

Zaterdag, 15 augustus

Plechtige H. Mis van pater Louis Bochkoltz te Antwerpen, waar hij zijn eerste benoeming heeft gekregen. Nadien afscheidsreceptie voor pater Eric

Jacqmin, die een sabbatjaar te Avrillé, Frankrijk aanvangt.

Zondag, 16 augustus

Sommige medebroeders van het district ontmoeten elkaar in Brussel rond pater Niklaus Pfluger, voor een broedermaaltijd. Hij vertrekt de volgende dag naar Menzingen.

Vrijdag, 28 augustus

Aankomst van pater Dominique De Vriendt, die uit Canada komt voor zijn nieuwe functie van rector in de karmel. Pater Wailliez ontvangt de pater op Zaventem, en pater Dubroeuq rijdt hem dezelfde avond naar Quiévrain.

kroond met een plechtige H. Mis in Brielle.

Dinsdag, 1 september

Hervatting van de school van de priorij te Brussel. Een veertigtal kinderen treedt aan. In de voorafgaande weken zijn ouders van de kinderen en

Zaterdag, 29 en zondag, 30 augustus

Een groep van 35 bedevaartgangers loopt gedurende twee dagen van Gorcum naar Brielle (70 km). De voor de achtste keer ondernomen voettocht zag dit jaar ook een afgevaardigde van Gorcum, die tot en met het einde enthousiast was. De bedevaart werd be-

andere gelovigen een handje komen helpen om de slaapkamertjes en de eetzaal van de school te renoveren. Dank aan allen!

Zaterdag, 5 september

In Gerwen zegent pater Fringeli het huwelijk in van een Oegandees paar, dat een receptie en een smake-

lijk Afrikaans eten aanbod in de pri-
orij.

Zaterdag, 12 september

Definitief vertrek van pater Du-
broeucq. Hij belooft echter, regel-
matig terug te komen voor de Derde
Orde van de Karmel.

Zaterdag, 19 september

Aanvang jaarlijkse kloosterrom-
melmarkt in Antwerpen.

Dinsdag, 22 september

Vandaag wordt in overleg met pas-
toor van Moorslede beslist, niet de H.
Mis in Slijpskapelle op te dragen.

**Dinsdag,
29 september**

Pater Wailliez woont in Flavigny de hernieu-
wing van de geloften
van broeder Maximin-
Marie bij, die benoemd
is in Brussel. Welkom in
België, broeder!

**Zaterdag,
26 september**

Sportdag van de Tra-
ditie in Donheiden (België). Er wa-
ren wat minder mensen dan gewoon-
lijk. De Nederlandse ploeg was op de
snelweg vastgelopen en kwam heel
laat aan. De ploeg van de geestelijken
blijkt er niet een van beginnelingen te

zijn, daarom komt deze op de twee-
de plaats na de ploeg van Lille (Frank-
rijk), die de beker wint.

Vrijdag, 2 oktober

De op 28 september overleden
Mevrouw E. Gadiot-Regout, weduwe
van de Heer J. Gadiot, die een belang-
rijke rol gespeeld heeft in het verwer-
ven van de oude Sint-Clemenskerk in
Gerwen, werd na de Uitvaartmis in
onze kerk in Kerkrade naar haar laat-
ste rustplaats gebracht in Nuth. R.I.P.

Zaterdag, 3 oktober

Bedevaart naar Banneux tijdens
een dag met veel wind. Zoals vo-
rig jaar, gaan de pelgrims via Tancre-
mont, waar zij de "Vieux Bon Dieu"
vereren, een crucifix uit de 11de eeuw.

Bij de aankomst zijn wij met on-
geveer 250 personen voor de plech-
tige H. Mis, die wordt opgedragen in
een van de kapellen van het Maria-

heiligdom. Waar de ontvangst altijd
hoffelijk is.

Woensdag, 7 oktober

De beide paters van Gerwen wor-
den op het gemeentehuis van Nuenen
ontvangen voor een bespreking met
als doel alsnog een kapvergunning te
verkrijgen voor een reeds omgezaag-
de boom. Aan de wet, hoe het ook zij,
valt niet te tornen. De vergunning had
er eerst moeten zijn. Het gevaar voor
de oude Sint Clemenskerk is wel ge-
weken.

Zondag, 11 oktober

Het parochiefeest in Den Haag
werd bekroond met de Hoogmis ter
ere van Onze Lieve Vrouw van de H.

Rozenkrans. Na de middag ging het
feest in Mexicaanse sfeer verder. Een
tombola ten bate van een nieuwe
kerk, een spannende veiling per op-
bod en een gezamenlijk eten zorgden
met alle aanwezigen voor een heel
goede en gezellige, familiale sfeer.
Aan griep werd niet meer gedacht ...
Dank aan de organisatoren, aan het
gastechtpaar, aan allen!

Woensdag, 14 oktober

Pater Benoît Wailliez, districts-
overste, brengt een beleefdheidsbe-
zoek aan de nieuwe nuntius, die on-
langs in Brussel is aangekomen.

25 Jaar Priesterbroederschap in Nederland

In 2009 is de Priesterbroederschap 25 jaar in Nederland gevestigd.

Dit feit willen wij op zondag 6 december a.s. plechtig en feestelijk vieren in Gerwen.

Programma:

- 10.30 uur Plechtige H. Mis met Drie Heren
- 12.30 uur Receptie met koffietafel in het dorps huis d'n Heuvel
- 13.30 uur Koffietafel met toespraak en (dia)voorstelling van de afgelopen 25 jaar
- 15.00 uur Gezellig praatje bij koffie/thee en gebak
- 15.45 uur Lof
- 16.30 uur Einde

Vanwege dit parochiefeest zal de H. Mis in Den Haag op zondag 6 december om 9.00 uur zijn, opdat de prior van Gerwen er ook kan aanwezig zijn.

Aankondigingen

BELGIË

zondag	29 november	Sinterklaasfeest in Antwerpen
zaterdag	5 december	Kerstmarkt en kerstconcert in Brussel

NEDERLAND

zondag	22 november	Parochiefeest - Sinterklaasfeest in Gerwen
zondag	29 november	Adventsbezinning in Gerwen en Den Haag
zaterdag	5 december	Aanbiddingsdag in Den Haag
zondag	6 december	Viering jubileum (zie hierboven)

Priesterbroederschap St. Pius X

Nederland

Gerwen: St. Clemenskerk

Priorij St. Clemens, Heuvel 23,
5674 RR Nuenen
Indien geen noodgeval telefoontijden:
Ma. - za. 10.00 - 12.00, 14.30 - 17.30 u.
Tel: 040/283 45 05
Fax: 040/284 71 17
Zondag: 10.30 uur gezongen H. Mis
Ma./din./don. 18.30 uur;
Woe./vrij. 7.15 uur; zat. 8.30 uur

Den Haag

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Calandkade, tegenover nr. 160, (kerkboot)
2521 AA Den Haag. Tel: 070/389 65 60
Zondag 10.30 uur gezongen H. Mis.
vrij. 19.00 uur; zat. 9.00 uur

Kerkrade (duitsstalig)

Kerk v. St. Maria zu den Engeln
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Kerkrade
Zondag: 9.00 u. gezongen H. Mis

België

Brussel

Christus Koning Priorij

Eendrachtsstraat 37, 1050 Brussel
Tel. 02/550 00 20; Fax 02/550 00 29
Door de week:
7.15 uur H. Mis

St. Jozefkerk

Frère - Orban Square, 1040 Brussel
Tel. 0474/860755
Zon- en feestdagen: 8.00 en 10.00 uur
H. Mis. Door de week: 18.00 uur.

Namen

Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10,
5000 Namur; Tel. 02 / 550 00 22
Zon- en feestdagen:
10.30 uur Gezongen H. Mis.
Door de week: woensdag en 1ste vrijdag
v.d. maand 19.00 uur H. Mis (buiten de
schoolvacanties).

Quiévrain

Carmel du Sacré Coeur,
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Carmel: Tel. 065 / 45 79 22
Aalmoezenier: Tel. 065 / 45 81 65,
Huisnr: 20
Zondag: 10.15 uur H. Mis.
Door de week: 8.00 uur H. Mis.

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen
Tel. 03/229 01 80; Fax 03/229 01 89
Zon- en feestdagen:
7.30 uur en 10.00 uur Hoogmis,
18.00 uur Lof met Rozenhoedje.
Door de week:
18.30 uur H. Mis

Gent

Sint-Amanduskapel,
Kortrijksesteenweg 139,
9000 Gent; Tel. 03 / 229 01 80
Zon- en feestdagen: 10.00 uur Hoogmis.

Bierbeek

Oude Geldenaaksebaan 2, 3360
Bierbeek Tel.: 016 46 13 37
Zondag: H. Mis 10.00 of 17.00 uur

Colofon

Uitgever:

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie:

Pater B. Wailliez
(verantwoordelijke uitgever)
M.L. Bastiaanse
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
e-mail: info@stpiusx.nl

Bankrekeningen:

giro nr. 39 90 790
bank nr. 68 67 70 595
IBAN: NL43 INGB 0686 7705 95
BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Giften ter ondersteuning

Het Informatieblad wordt U op aan-
vraag gratis toegezonden. Uw giften
ter ondersteuning van ons werk zijn
zeer welkom: ze vormen de enige fi-
nanciële steun voor het apostolaat
van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij
ingesloten acceptgirokaart of over-
schrijvingsformulier.

Voor België:

E.H. Prior
Hemelstraat 23
2018 Antwerpen
KBC 406-2060911-59
Priesterbroederschap St. Pius X, He-
melstraat 21-23, 2018 Antwerpen

U vindt ons ook op internet:
www.stpiusx.nl
www.stpiusx.be

Bestellijst boeken, cassettebandjes en CD's.

Voor uw bestelling kunt u gebruik maken van
onderstaande lijst, deze uitknippen en op-
zenden naar: Stichting St. Jozef, Heuvel 23,
5674 RR Nuenen.

Boeken

- Missaal van de Tridentijnse Ritus € 4,75
 - De H. Mis, een miskende schat door € 1,80
H. Leonardus van Porto Mauritio
 - De zelfvernietiging van de katholie- € 2,49
ke Kerk door Fr. Jaak Vermeiren
 - De Heilige Mis € 3,40
door pastoor Franz Rudrof
 - Van heilige symbolen, € 2,50
Romano Guardini
 - Gebedenboek € 5,65
Adveniat regnum tuum
 - De kunst van vallen en € 6,60
opstaan
 - In Gods Aangezicht, Gebed en medi- € 6,50
tatie, Dom Augustinus Guillerand
O. Cart.
 - Belijdenissen, H. Augustinus € 13,65
 - Edward Poppe, bloemlezing € 15,95
 - Open brief aan radeloze € 9,00
katholieken
Aartsbisschop Marcel Lefebvre
 - De Martelaren van Gorkum, € 6,00
voorbeelden van trouw
door C.J. van Blijswijk
 - De Martelaren van Gorkum, volgens € 9,90
het getuigenis van Guilielmus Estius
door B. Hartmann
- Naam:.....
- Adres:.....
- Postcode en plaats:.....

Van heilige symbolen

Romano Guardini

Nederlandse vertaling: dr. Victor Leemans

“Van heilige symbolen” is de titel van dit kleine geschrift uit de pen van de bekende cultuurfilosoof Romano Guardini. De korte beschouwingen zijn inwendige ervaringen in de loop van een tiental jaren spontaan ontstaan. Zij bewijzen een prachtige dienst aan eenieder die, gewend geraakt aan godsdienstige uitwendigheden, op zoek gaat naar verdieping.

€ 2,50

De Martelaren van Gorcum

volgens het getuigenis van Guilielmus Estius
geschreven in 1572 vertaald, ingeleid en becommentarieerd door B. Hartmann

Dit boek geeft de tekst het verslag van de neef van één van de martelaren in een hedendaagse Nederlandse vertaling. Door de inleiding en een groot aantal verklarende inleidingen en illustraties krijgt de lezer een beeld van de context waarin de Martelaren van Gorcum gestorven zijn, en inzicht in het katholieke geloof, waarvan zij met hun woord en hun bloed hebben getuigd.

€ 9,90

Missaal tridentijnse ritus

Het heilig Misoffer
De heilige Communie
Gebeden & oefeningen

Een handzaam boekje met de vaste tekst van de H. Mis, uitgebreid met gebeden en oefeningen.
Om altijd bij zich te dragen.

€ 4,75

2 EDITORIAL

“De Heilige Maagd wil de toewijding van Rusland als herkenningsteken van een atheïstische Staat die haar moet toebehooren” (Mgr. Tissier de Mallerais).

3 MGR. FELLAY

Brief aan vrienden en weldoeners nr. 75

6 VORMING

Bloemlezing van gedachten
G. Thibon

7 VATICANUM II

“In de godsdienstles behandelt men bij ons de ozonlaag”.
Ch. de Saint-Moulin

9 SPIRITUALITEIT

Brief XXI uit de
“Screwtape Letters”.
C.S. Lewis

10 GESCHIEDENIS

Crematie met betrekking tot de apostolische Traditie
Mr. Drs. H.H.M. Jansen

12 LITURGIE

De Kerk (II)
Alain de Beaugrain

14 LEER VAN DE KERK

De dwalingen van Rusland
Abbé Benoît Wailliez

19 ROEPING

De roeping tot het leven van de Karmel
Mère Marie-Béatrice

22 HOMILIE

Stelregels van de H. Johannes van het Kruis

23 HEILIGENLEVEN

H. Johannes van het Kruis

24 NIEUWS UIT KERK EN WERELD

27 KRONIEK VAN HET DISTRICT

1 augustus - 15 oktober

30 AANKONDIGINGEN